

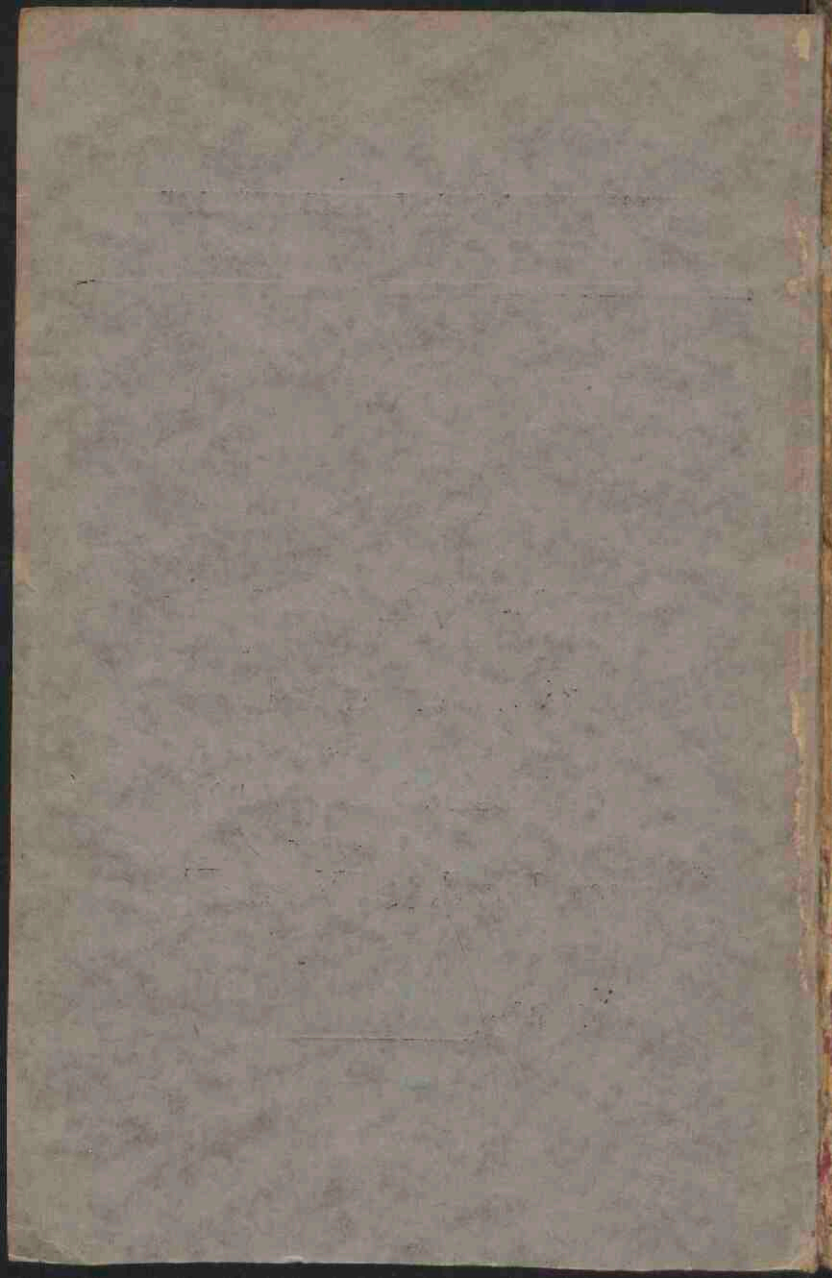
Orestes en Hermione : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/369205>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT **1929**

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 511

Dr Jewell
no. 658 a

PECH

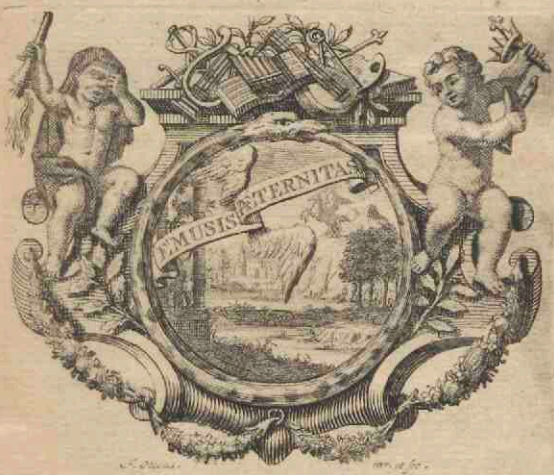
ORESTES

E N

HERMIONÉ.

TREURSPEL.

Door WILLEM HESSEN.

TE HAARLEM,

Gedrukt by MOZES van HULKENROU, aan de Markt, in Laurens Koster, Ao, 1725,

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

OR ESTE

IN

HERMION

TRAPPEL

DOOR WILLEM HESSEN

THE HALL

Printed and Sold by J. B. ...
No. 10, ...

Op het Treurspel van

ORESTES EN HERMIONÉ.

Held Agamemnon, na tien jaaren
Te stormen op den Trooifen muur,
Zag eindlyk zyn gelukstar klaaren;
Doch voor hem al te kort van duur.
Hy, en Kassandra, zyn Slaavinne,
(Veroverd in den Trooifen Brand)
Aanbidden vierig de Godinne
Diana, doen hunne Offerand':
Maar Klytemnestra, zyne Vrouwe,
Spant met haar Boel Egistus aan,
Hen te vermoorden; helze trouwe!
Zo als zy voor het Altaar staan.
Orest', haar Zoon, vlugt voor haar woede:
Leeft twaalef jaar in ballingschap:
De tyd wekt kragt en mannenmoede;
Dingt na zyn Vaders eeretrap.
Hy wreekt, door list, de gruwelheden
Zyns Moeders, en zyn Vaders dood:
Waardoor Hermioné, vol zeden,
Gered word uit haar angst en nood;
Treed met Orestes bly ten Troone,
Als Koninginne van Myceen,
En pronkt met eene goude Kroone;
Gelyk me in 't breede ziet ontleên
Door HESSEN; waardig met Lauwrieren
Dat men zyn jonge kruin mag sieren.

A. v. H.

VER-

VERTOONERS.

EGISTUS.

KLYTEMNESTRA.

ORESTES. Zoon van *Klytemnestra* onder den naam van *KLEON*.

PYLADES. Boezemvriend van *Orestes*, onder den naam van *LUCIUS*.

HERMIONE. Minnaares van *Orestes*.

ARKAS. *Veldbeer*

ALCYMEDON. onder *Veldbeer*

} van *Argos*.

DORIDE. *Vertrouwde* van *Klytemnestra*.

ISMENE. *Vertrouwde* van *Hermioné*.

Het Spel speelt in en om Myceenen!

ORES-

O R E S T E S

E N

H E R M I O N E .

T R E U R S P E L .

E E R S T E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

O R E S T E S , P Y L A D E S .

O R E S T E S .

De vroege Morgenzon, belooft my, eer
 haar straalen
 In 't Westen ondergaan, dat ik zal zege-
 praalen,
 En zo voor de eerste maal, in twaalf Jaar
 voorheen,

Betreedten zal, als Vorst, de straaten van Myceen!
 O Hemel gun my zulks! dat ik myn kruin mag sieren,
 Als wettig Prins van 't Ryk, met geurige Laurieren:
 Deez', myn Geboorteplaats, heeft lang genoeg de smert
 Gevoelt in 't binnent' van haar edelmoedig hert.
 Hoe zal Orest' in 't kort, bestuwt met Lyfstaafieren,
 Op Agamemnons Troon de gulde Scepter zwieren;
 Het treurige Myceen, wel eer een Moordtooneel,

A

Waar

Waar op myn Vader kreeg, door 's Moeders hand zyn
deel;

Heeft nog van deeze kling alleenig te verwagten
Een eindelooze vreugd, die elk een hoog zal achten,
Zo dat gy hooren zult hoe dat de Lugtbodin
Op haare Lofbazuin myn weërgalooze min,
Die ik Myceen toedraage, alom zal uit trompetten,
En hoe ik 't glinstrend Staal, op 's Moeders borst zal
wetten!

Als zynde alleen den weg en 't middel waar door wy
Ontslagen moeten zyn uit onze slaaverny.

PYLADES.

Myn waarde Boezemvrind, dit zult ge u haast beklaa-
gen,

De last is veel te zwaar om die zo ligt te waagen.

ORESTES.

O neen, ik weet reeds wel dat al het Hofgezin
Steers walgt om 't zoet gevele van Klytemnestra 's
min:

Hoe meent gy datze Egift' als wettig Koning eeren
En hem, welmeenend, trouw en vrindschap zouden
zweeren?

Neen, neen, myn vrind, zy zyn door hem zo niet
verblind;

Wie weet hoe Arkas, die de deugden altyd mint,
Gehoont werd en veracht.

PYLADES.

Die held, die reeds deed bly-
ken

Hoe 't hert om glinstrend Goud van 't recht niet af
moest wyken;

Zoud gy die edle ziel nog denken op uw hand
Te krygen? neen, de Faam heeft overlang door 't
Land

Zyn deugden uitgegalmt, men hoort zyn lof nog klinken
Van

Van daar Aurora daagt tot daar zy neer gaat zinken
 In Thetis zil'ren schoot; verban die eidelheid,
 Want wie te haast betrouwt werd ook zeer haast mis-
 leid.

O R E S T E S.

Myn lieve Pylades meent gy dat ik zal schrikken
 Voor Klytemnestra's macht, laat Tisphoon haar blik-
 ken

Vry openspalken, dat den afgrond kraakt en lilt,
 Ik zweer nogtans dat nooit myn wraak zal zyn gestilt
 Voor ik met deeze kling haar hertaet af zal stooten!
 Ik moet Egit', haar boel, van 't leeven ook ontblooten.
 Zou Agamemnon's zoon van luister zyn ontaard?
 Neen, 'k streef myn Vader na, wiens heldenmoed op
 aard

Gebleeken is, wen hy met duizend sterke kielen
 Ging, afgeregt tot wraak, om Trooijen te vernielen;
 Daar hy als Opperhoofd van zulk een sterke macht
 Regeerde en wierd van elk voor eenen God geacht:
 Moest toen dier steden Stad, die trots aan Xanthus
 boorden

Praalt als een Hoofdvorstin, (voor wien held Hektor
 smoorden

En and're Vorsten) niet eerbiedig komen treên
 In Agamemnon's tent, wanneer haar Marmersteen
 Wierd door 't Argoolse vuur gebliksemd, doen de
 daken

En tempels, hemelhoog, invielen; and're kraaken
 Zodanig dat de Maan haar zilverglans en schyn
 Verloor, en 't Sterrenheir dook agter 't nagtgordyn;
 Toen was 't of het heelal zou tot haar Chaos komen,
 Men zag Nephunis vloed en kristalyne stroomen
 Verandren in een styx; bezag men 't platte Land,
 Daar had men Trojes buit en Krygstropheen geplant;
 Men zag van haare Muur de ontroerde veldbanieren

Ofwaaijen; Vader doen met verse Veldlaurieren
 Getierd wierd om zyn kruin. hoe, zou ik dan niet treên
 Op zulk een roemryk spoor, om 't klaagende Myceen
 t' Ontlasten van naar juuk; ja, Pylades, myn daaden
 Zal men naa mynen dood nog fiere in feestgewaaden.
 'k Moet op Mycenens Troon als wettig Koning staan,
 En heerlyk leeven, of op 't schandigste vergaan.
 Kom, Pylades, wil my vol he demoed na treden,
 Ik streef u voor.

PYLADES.

Bedaar eens uw oploopenheden.
 Myn heer laat ons hier zyn tot dat een grooter luk
 Voor ons opdaagen komt die 't eind geeft onzer druk.

ORESTES.

Ik zie myn lukster daagt alree, de duisternissen,
 Die naar bezwalkt hield, zyn geweeken; moet ik missen
 Myn trouwen boezemvrind, die in myn zwaarsten nood
 My volgden, vol van moed, ontziende ramp of dood;
 En zyt gy nu. helaas, bedugt om my te volgen!
 Ach, Pylades, schep moed, en toont u niet verbolgen,
 Maar streef my moedig na, kom treên wy d' hofzaal in,
 Daar gy, zo 'k hoop, zal zien hoe dat myn wraak begin
 Zal ncemen, blyt gy hier, ik kan het werk volbrengen,
 Ik ben alleen in staat om beider bloed te plengen.
 Helaas! vreeft gy, ik niet.

PYLADES.

O doodlyk zielsfenyn
 Dat my om 't herte wroed, uw Pylades zal zyn
 Waar zyne Orestes gaat, geen ramp, verdriet of leiden,
 Hoe wreed zal Pylades ooit van Orestes scheiden;
 Uw leed, myn vrind, tret my zo wreed als 't u kan
 doen,
 Uw vyand is de myne, ik geef my zelts tot soen
 Indien uw wraaklust slegts zig zelts daar mee kan stillen.
 Wehaan, laat ons geen tyd niet roekeloos, verpillen;
 Maar

Maar door welk middel zal onz' beider aanslag zyn?

ORESTES.

Door list bedrieg men haar en 't hofgezin.

PYLADES.

Ei myn!

O hemel! dat doet my de ziel op nieuws weêr prangen.

ORESTES.

Myn Heer, is 't ook dat die vervloekte heeft ontvangen
 Uit Klytemnestra 's hand myn wet'ge kroon en star;
 Bedaar, myn vrind, ik zie haar daalen in het grat:
 Ja 'k zie haar beider val, eer Phebus zal volbrengen
 Zyn dagreis, zullen wy ons beider handen plengen
 In beider heilloos bloed dat uit hun ad'ren spat!
 Dies weest niet onversaagt, maar wagt de tyd, tot dat
 Men uitkomt zie.

PYLADES.

Myn vrind 'k wil wel den tyd af-
 wagten,

Maar ag! hoe zullen wy die monsters beiden slagten;
 Zy zyn als Heïdra die voor 't atgeslagen hoofd
 Weer zeven and'ren kreeg.

ORESTES.

Hoe is uw moed gedooft,

En dat alleen uit vrees?

PYLADES.

'k Schrik niet, ik wens te praalen
 Dat wy haar purperbloed uit gladder nektar schaalen,
 Gemengt met druivenzap, inzwelgen mogen, Godd!
 Maar hoe werd zulks verrigt?

ORESTES.

Daar ons werd aan-
 geboôn

Het allergrootste heil, daar blyft gy nog vol zugten;
 Ag wilt dien naauwen band, die u prangt eens ont-
 vlugten;

Zo niet, volvoer ik zelfs myn list, en streef alleen
Kloekmoedig door die ramp en staatsorkaanen heen.

PYLADES.

Gy zult aan Pylades een trouwe hulper vinden;
Orestes wel ontbloot van vader en van vrienden,
Maar niet van Pylades, myn staal, u toegedaan,
Zal als een Hercules het monsterdier verflaan.
Maar hoe beginnen wy dat werk?

ORESTES.

O vrind der vrienden!

Wy zullen door de hulp der Goden wel uitkomst vinden.

PYLADES.

Maar ik heb vaak voor deez' w l mensen zien vergaan
Die't alles lieten op de hulp der Goden staan,
En daarom is het best dat wy ons eerst beraaden,
Verwagten hunne hulp, hun zegen en genaden;
Dan zeilt ons schip voor wind een veil'ge haven in,
Daar 't anders werd geschokt in volle zee.

ORESTES.

O min!

Hoe kragtig is de Liefde in ons te zaam te vinden,
Eén Hart, één Tong, één Wil, één Lichaam in twee
vrienden;

Wel aan, ik zal aan u de list dan doen verstaan;
Ik zal, als Afgezant, tot dien ontaarden gaan,
En hem verhaalen hoe Orestes is gestorven,
Na dat hy hier op aard geen vren de had verworven.
Dit is ons middel, en wat dunkt u, spreekt myn
vriend?

PYLADES.

't Is goed, wanneer deez' list ons maar ten halven
dient,

Zie ik een weg gebaant waarop wy zullen plukken
De langgewenste vreugd, Goda laat het ons gelukken!

O R E S T E S.

't Geluk verzekert ons.

P Y L A D E S.

Waar door?

O R E S T E S.

Kunt gy niet zien

Dat ons een hooger hand ons hulp reeds aen doet biên?
 Wy waaren, buiten dat, nooit aan Mycenens stranden
 Geland, veel minder wy deez' wytvermaarde landen
 Betreên, gelyk als nu.

P Y L A D E S.

'k Beken het, maar ik weet

Dat deezen zegen juist alleen niet is bestet
 En ons geschonken om te moorden, maar te leeven
 In onderlinge rust; de Goôn zyn nooit gedreeven
 Tot weêrwraak.

O R E S T E S.

O ja, heeft God Jupyns Gemalin

Eneas schepen niet doen sling'ren, naer haar zin,
 Op Nereus pekelpas; alleen tot wraak gedreeven,
 Om dat haar Priaams telg het ooft niet had gegeven.
 En hoe heeft Pallas zelf, uit haat, d' Argiven vloot
 In Zee verdrinken doen, wen zy de blixems schoot,
 Zo snel dat schip op schip vergong, ja zelfs de winden
 Die stonden tot haar dienst; de zeevoogd die haar minden
 Was meê verhit op wraak, dat zelfs Ajax, de Zoon
 Oileüs, mede wierd gerekend by de doôn;
 En zou dan 't Godendom ons ook haar hulp niet wyzen,
 Gewis myn Pylades.

P Y L A D E S.

Ik moet u deugden pryzen,

Zodanig, dat ik ben verwonderd van deez' reên.

O R E S T E S.

Welaan, lazt ons dan na Egistus hof gaan treên.

TWEEDE TOONEEL.

EGISTUS. ARKAS. en Gevolg.

EGISTUS.

Mag ik me, zeg Arkas, op hulp van 't volk vertrouwen?

ARKAS.

Ja, vorst, een ieder wil u voor haar Koning houwen;
Mycenen juigt van vreugd op 't hooren van uw naam,
En loopen Tempelwaarts: men hoort de bleide Faam
Met duizend keelen al uw oorlogslof trompetten!
Heel Argos werpt zig neer voor uw roemryke wetten!
Vreest niet, want ieder buigt zig voor het altaar neer
Ter eeren van Diaan, om datze een Opperheer
Ontfangen hebben die door 't nootlot is beschooren
Dit Ryk; en door de Goôn tot heerschappy verkooren.

EGISTUS.

Dank zy de Hemel voor haar dienst my aangeboôn.

ARKAS.

O zegenryke Held, Gradivus grootsten zoon,
Hoe zal uw srydbren vuist den gulden Scepter passen,
Uw kruin met Lauwren, in het veld van eer gewassen,
Gefiert op 't allerschoonst'; zo ras het lantfaizoen
Den aardkloot weder hult met 't allereelste groen;
Wanneer God Mars, vermoeit door 't Winterweer
te rusten,

Klimt op zyne eere kar, om op een nieuw zyn lusten
t' Aanschouwen, in het veld gevolgt van vrouw Belioon,
Wiens paarden datze ment op 't land, bezaait met doôn:
Dan zult ge, ô groote Vorst! de zeegen vaak weg-
draagen,

En in triumph gevoert op uwe Statiewagen,
Als eertyds Held Achill' uw vyand, voor trophoen,
Gekluisterd aan uw koets, omvoeren in Myceen:
Ja, 'k zie uw groot ontfag zo heerelyk opdaagen,

Van

Van daar God Phebus treed op zyne Zonnewagen,
 Tot daar hy weer vermoeit in Thetis armen duikt,
 Zie ik uw vyanden door uw geweld gefnuikt;
 Ja 't heele waereldsronde zal voor uw fcepter beeven.
 Zo word uw grooten naam tot aan 't gesternt verheven.

E G I S T U S.

Doorlugtige Arkas, een der trouwften van myn raad,
 Gy zyt een fteunpilaar daar Argos vast op staat,
 Met welk een dankbaarheid zal ik myn vriend beloonen,
 En u, naar waarden eis, myn dankbre pligt betoonen?
 O Held! wiens hand zo wel een fcepter pafst als my.

A R K A S.

Ik ben u dankbaar, vorft, voor uw beleeftheid, gy
 Moet hier alleen den Troon betreden.

E G I S T U S.

My weerftreeven,
 O neen! regeer alhier, uw hand, die elk doet beeven,
 Pafst meer een Staf dan my, wil my niet meer weer-
 ftaan.

A R K A S.

Hoe zoude één Dienaar niet zo 'n groot verzoek af-
 ftaan;
 En daar by weet ik nog hoe meer dan duizend tongen.
 Van uw grootmoedigheên zyn fchor en hees gezongen,
 Daar ik, o wonder! ben één ftaat, één knecht, ja meer
 Wat vrouw natuur ooit fchiep tot dienftbaarheid zyn
 's heer;

Neen, neen, myn heer, gy hebt voor Arkas nooit te
 wagten,

Dat ik my vleije met hoogdraavende gedagten.

E G I S T U S.

Myn heer, wil u by tyds ter deegen tog beraâu.

A R K A S.

Niet anders dan dat ik nooit na 't gefchenk zal ftaan;
 Uw kroon behaagt my niet.

EGISTUS.

O held laat Argos roemen
Op Perzeus lof, men zal uw 's Landsverlosser noemen.

ARKAS.

Dien naam behaagt my niet, want 't geen ik heb verrigt
Bestaat door Heldenmoet tot uwen dienst, myn pligt,
Waardoor ik dikmaals zag een krans van lauwerieren,
Behangen om het hooft langs hals en schoud'ren zwieren
En in triumph gevoert door 't magtige Myceen;
Maar zulk een giit, uit gunst, behaagt my niet, o neen.

EGISTUS.

Ag, Arkas, blyft gy nog al even fier van zinnen,
Is dan uw hart van staal om nooit door reën te winnen?

ARKAS.

Is dit u niet genoeg dat 'k in 't vervolg uw min
Gelyk voorheenen?

EGISTUS.

Ja.

ARKAS.

Daar komt de Koningin.

DERDE TOONEEL.

EGISTUS. KLYTEMNESTRA. ARKAS.
DORIDE. en Gevolg.

KLYTEMNESTRA.

Ter goeder uur kom ik zyn Majesteit ontmoeten.

EGISTUS.

Het oproer is gestilt.

KLYTEMNESTRA.

Elk buigt voor onze voeten,
En kennen u voor Vorst! o langgewentten dag,
Waarin men beide weer onze adèm haalen mag.
Wel aan laat ons mee na den Tempel toe gaan treden
En off'ren, wyl 't Altaar met de offerplegtigheden

Al-

Alreeden is voorzien, de Goden, door gebeên,
Nog meer verplichten datze ons zeg'nen in Myceen.

EGISTUS.

O groote Koningin, begaast met deugd en reeden,
Egistus zal 't verzoek van u niet tegen treden.

VIERDE TOONEEL.

ARKAS. *alleen.*

Is dit het loon voor al myn lof en wonderdaân,
Is dit myne Eerekrans doorwrogt met Lauwerblaân!
My hier te laten, en hy na den tempel! Goden,
Hebt gy geen blixems klaar om die ontaarde en snoode
Te pletteren van een, dit wil myn trouwsten vriend
Nog weezen, die my als zyn eigen zelf bemind!
O groote Jupiter! gy die met uwe vingeren
De donderkloot omvat, den blixemschigt kan slinger
Waar dat het u behaagt, gy ziet hoe 'k ben gehoont
Door een ontmensten schelm, naar reên of wet gekroont
Maar wel door vrouwe list, wier Egemaal zy slagten
Voor 't huw'lyks Echtaltaar! ik zal van u verwagten
Dat gy haar beiden strafte voor myn beleedigde eer,
Of anders zal ik zelfs myn wraaklust meer en meer
Behartigen, wie gruuwt niet voor haar gruwelstukken,
Myn kling, tot wraak gereed, zal hem de kroon ont-
rukken,
En zetten die op 't hoofd den Erfgenaam van 't Ryk,
Zo dat held Arkas u zal geeven tot een blyk
Wie dat gy hebt gehoont, ag moest zy tegen reeden
Dien goddeloozen op Orestes troon doen treden.
Gy Klytemnestra gaf Egistus wel de kroon,
Maar Arkas zal die zelfs weer schenken aan uw zoon.
Maar stil, ik hoor gerugt, 't is noodig dat ik veinze
En hier bedektelyk de zaak wat overpeinze.

VYFDE TOONEEL.

ARKAS. ALCYMEDON.

ALCYMEDON.

Hoe, Arkas, wat is dit, geen antwoord! spreek, ô Godn
Kwynt hier den schoonsten telg!

ARKAS.

O spyt! ô bitter hoon!

ALCYMEDON.

Ik hoor hy is gehoond, maar stil, ik hoor hem spreken,
Hy is angstvallig.

ARKAS.

Ik, zal zelfs de ontmenste wrecken.

ALCYMEDON.

Wiens hand was zo verwoed, die u dorst hoonen gaan
En u ontluist'ren van uw fiere lauwerblaân?
Spreek, Arkas, waarde vrind, ag laat my niet verlegen,
Indien ik weet de zaak trek ik uw vyand tegen.

ARKAS.

Zyt gy 't Alcymedon?

ALCYMEDON.

O ja, myn trouwen vriend,

Met wien ik menigmaal ten Oorlog heb gediend.

Wie maakt u zo ontruff?

ARKAS.

'k Werd langs hoe meer
verwoeder.

ALCYMEDON.

Op wie?

ARKAS.

Helaas!

ALCYMEDON.

Op wie?

A R K A S.

Op held Orestes moeder

En haaren Boel.

A L C Y M E D O N.

O Godn! wat hebbenze u gedaan?

A R K A S.

Ik ben gehoont myn vrend, op heden, kom, wel aan
Laat ons ... maar ag!

A L C Y M E D O N.

Bedaar.

A R K A S.

Neen, ik zal niet bedaaren

Voor dat ik deeze kling, bezet zie vol met ichaaren;
Want zoude ik langer zien dat hy nog zou betreên
Den Troon als onzen vorst; een die van gruwlykheên
Gestadig barst en zweet. Ik heb zyn dood gezwooren.
Als gy 't gemeene best mee handhaaft, wil dan hooren
Naar myue reeden, 'k zal myn meenig doen verstaan.

A L C Y M E D O N.

O ja.

A R K A S.

Welaan, dan moet Orest' den Troon opgaan,
Wy zullen mid'lerwyl by 't volk geheim vertpreijen
't Gerugt, dat zo Orest' verlaaten wil zyn leijen
En droeve Ballingschap, dat hy als Koning kan
Mycenens Troon opgaan, laat ons in 't eetgespan
Gaan treen.

A L C Y M E D O N.

Dit is by my voor deezen al beslooten,
Dat als ik uitkomt zag, dat men haar moest verstooten
En gaven die de kroon en de opper Heerichappy
Die 't wettig toekwam, zo was onze slaaverny
Wel haast ten ende; ag wat sterv'ling zou niet beeven
Die hier op aarde; door de liefde werd gedreeven,
Die slegts erinnert hoe dat zy de deur opdrong

Van

Van d' heil'ge tempel en verwoed de moordprijem wrong
 In Agamemnons borst, en hoe men zag zyn lippen
 Besterven, en de ziel uit 't vorstlyk lichaam glippen!
 Heeft die ontaarde ook niet Kassandra meê vermoord
 Met eige hand! wie heeft zo'n gruwel meer gehoord!
 De Tempel zo onteert, alleen slegts door het raaden
 Van haaren Boel, helaas! hoe ligt zyn we ook verraaden,
 Wen zy in 't leven blyft; dies moet men, zo men kan,
 Haar moorden want geen deugd en vindme in een tiran,
 Dies laten wy, om 't werk te stieren, hier eerst zweeren.
beiden te gelyk.

Orest' zal Koning zyn zo ras hy wederkeere.

ARCAS.

Nu is myn wens verrigt, o Hemel! gun dat wy
 Orest' verlossen uit zyn droeve slaaverny;
 Ja Arkas hand alleen zal hem vol luister kroonen
 En hem door deeze kling myn trouwen dienst betoonen;
 Ik zal voor 't vaderland, met Argus klaar gezigt,
 Staag waaken, en ik agt dit ook van mynen pigt:
 Maar ag! Alcymedon, wat kunnen hier twee vrienden,
 In zulk een zwaar gewigt, tot voordeel onderwinden;
 Wy zyn maar met ons beide, en onzen vyand is
 Veel magtiger, helaas! wat ramp en droevenis
 Komt my beschaduwten, ja ik begin te dugten,
 Ik voel, myn borst die kort, van al het droevig zugten,
 Gelyk een Torteltje dat om zyne Ega treurt,
 En, heel mistroostig, zyn gepluimde krop opscheurt,
 't Is waar, myn trouwe vrind, wy hebben wel daar eeven
 Beslooten door een zugt, van ed'le wraak gedreeven,
 Dat wy Egistus en de Koninginne eens, om
 Orestes, slooten zoude uit beider heiligdom:
 Maar ik en zie daar toe geen weg of middel open.

ALCYMEDON.

Laat ons slegts in 't geheim op zeege en uitkomst hoopën,
 Op dat geen mens aan 't Hof den aanslag werd gewaar,

Wy

Wy vleije Egiftus en de Koninginne; daar
 Wy weeten dat het haar het allermeest behaagen;
 Zo kan me in vrindschapsfchyn haar groot ontzag,
 toedraagen.

Ag, Arkas, ik denk wel, dat Jupiter ons niet
 Zal eeuwig plaagen met een eindeloos verdriet!
 De Dondergod zal wel Orestes dierbaar leeven
 Bewaaren, en hem ons vol luitter wedergeeven;
 En als wy dat geluk ontvangen van zyn hand,
 Dat hy bedektlyk weet te komen in het Land,
 Om zyne staf en kroon 't ontrukken uit de klaauwen-
 Des Tygers en den moed des vyands doen verflaauwen,
 Dan is 't den tyd eerst dat wy dien doorlugten Held
 Naftreeven op zyn spoor, en hem door krygsgeweld
 Of lift, zyn zaak met kragt en iever onderschraagen,
 Dan zal heel Argos van onz' beider deugden waagen.
 Dies weest getrooft.

A R K A S.

Ik heb u meening wel verstaan;
 Dien weg is veel te lang om hooploos in te gaan,
 Men moet deez' stad in 't kort, op dat eik zig ver-
 wond'ren,
 Verlossen, en hy moet op zynen troon nog dond'ren,
 Eer 't iemand eens verwagt; zou zulk een Jongeling,
 Die van zyn Moeder niet dan ongeluk ontving,
 Nog langer kwynen; neen, men ziet de geurge roo-
 zen
 Wel treuren, maar aanstonds beginnen zy te bloozen,
 Zo ras als Zephirus langs blad en telgen speelt,
 En zo haar bladeren aanminnig kult en streelt.

A L C Y M E D O N.

Dat's waar, maar 'k weet ook wel dat men met zulke
 zaaken
 Niet hand'len kan om een nieuwsgier'ge te vermaaken.
 Neen

Neen, neen, wy moeten hier met oordeel en verstand
Zyn Regt bevorderen in Argos vrugbaar land,
En dat wel door den tyd.

ARKAS.

'k Opvolge af uw bevelen.

ALCYMEDON.

De Hemel zal in 't kort 't gebrookene wel heelen.

ARKAS.

Dan zie ik dat Myceen ontkluisfert werd van smert
En wederwaardigheên.

ALCYMEDON.

Myn Vrind ik voel myn hert

Voor de edele gemeente uit tedre liefde blaaken;

Ja 'k zie de Maagden op haar lelywitte kaaken

De Roozen groeijen vol van glans en sierlykheên.

ARKAS.

Kom laat ons beiden gaan, terwyl wy hier alleen
Niet en verrigten, eens ter plaatse daar wy hoopen
Dat ons gerokkene voor 't land ten beste afloopen.

Einde van het Eerste Bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

HERMIONE ISMENE.

HERMIONE.

A g 't is met my gedaan de snoode Koningin
 Is vast gekluiterd aan de Boeijens van de min
 Egistus zegepraalt; zy heet hem reeds doen kroonen
 En hem geïchonken held Orestes marm're troonen.
 Zou ik, Ismene, nu niet zugten, daar my, ach!
 Door 't haatlyk huwlyk, is den allerzwaarsten slag
 Bereid, Hermione van rampen overrompelt,
 Myn hoop legt in een zee van wanhoop neêrge-
 peld;

Ik dacht altyd dat ik den fiere Orestes zou
 Ontfangen tot myn man! hoe prangt my 't naberou
 Wanneer ik denk, ô godn! dat ik myn lief moest
 missen,

En hoe een wreede orkaan van zwaare duïsternissen
 My dreefden over 't hoofd, waar voor ik stond ter doel,
 Als vreezende de haat van Klytemuestra's Boei;
 Voor wien Orestes moest in afgeleegen Ryken
 Zyn kroon veriaaten, en 't Myceense Hof ontwyken.
 Hoe vaak sprak hy my aan: O ziels bekoorlyk beeld!
 Myn eenigst voorwerp dat in myn gedagten speelt,
 Vergun me, ô slonkerllar, dat ik uw hert mag win-
 nen,

En gy met wederliefde uw Minnaar moogt beminnen,
 Ik stond zyn beede toe. Go'n' wat een zoet genugt
 Ontfangen wy vooreen dikmaals in de oopen lugt!
 Hoe dikwerf hebben wy ons beider hert doen blaaker
 Met kusjes die het zoet van Hiba bitter maaken.

B

Nu

Nu misse ik al die vreugd; welaan, ik streef de dood
Te moet, waar wagt ik na? myn borst is reeds ontbloot;
Hoe kan een treurend bert op aarde lange leeven,
Dies zal ik, onversaagt, den dood in 't aanzigt stree-
ven.

ISMENE.

Mevrouw vrees niet, ik bid slegts van uw gunst al-
leen,

Dat gy de driften staakt van uwe oploopentheên.
Zyt gy nog, als voorheen, tot held Orest geneegen?
Den Raad; en de onderdaan zyn uwe min niet teegen:
Verbergt uw minnevlam doch voor een korten tyd,
Ligt schenkt het noodlot u, Mevrouw, gelegenheid
Dat gy uw Minnaar hier ziet op den Troon verheven,
En gy als Koningin met hem in Argos leeven.
Denkt niet dat zyne Min door rampen is gebluft;
Wie weet hoe hy zig vleit en liefkoost, streeft en sust,
Wanneer de inbeelding hem, op vleugels van gedag-
ten,

Ter plaatse heenvoert daar g' hem dikwils plagt te
wagten;

Dies bid ik u dat gy, uw opzet doch laat staan
Om nooit met eige hand aan 't lyf uw kling te slaan.

HERMIONE.

Ismene, ach! hoe kan Hermione nog leeven,
Daar al het aards geluk my te gelyk begeeven:
Wat heil ontving ik niet van Agameinnons Zoon,
Nu leev' ik vreugdenloos, en sterf vaak duizend doên.
Hoe is myn geurig blos, daar vrouw natuur myn
kaaken

Had mee beschilderd, van haar glans ontbloot, 't
scharlaaken

En bloedkoraalrood, dat op d'oever van myn mond
Zo sierlyk prykten, gants verwelkt in eenen stond.

Ik ben gelyk een roos die jeugdig staat te groeijen,
 En in den morgenstond op 't lieflykst staat te bloeijen,
 Maar als den noordenwind verwoed daar over snyd
 Dan ziet men 's avonds dat zy pragt en glans is kwyt;
 Zo is myn schoonheid ook in korten tyd geweeken,
 Gelyk aan u, Ismeen, is zonneklaar gebleeken,
 Hoe ik door haat en nyd geteifert ben, dat elk
 Genoegzaam zien kan dat myn schoonheid nog ver-
 welk.

Is dit geen stof genoeg dat ik myn droeve klagten
 Voor u uitstort?

I S M E N E.

Laat die zwaarmoedige gedagten
 Princes eens vaaren, en verban die uit uw zin,
 En laat Orestes deugd en trouwe min daar in;
 Zo zal zyn afzyn nog uw kwynend hert bekooren
 Tot nieuwe liefde, die veel sterker dan te vooren
 Haar oorsprong neemen zal.

H E R M I O N E.

Hoe kan een treurend hert
 Zig meester maaken van de droefheid, die haar finert?
 Ismene 'k zal zo lang myn rampen moeten draagen
 Tot eens Orestes uit zyn ballingschap komt daagen,
 Geduld te neemen is onmooglyk in 't verdriet.

I S M E N E.

Geduld te neemen in zo'n zaak is meer geschied;
 Indien ge uw droeffenis, dan nimmermeer wilt staaken
 Zult gy de haat der Goon op u verbolgen maaken;
 Dier groote Majesteit werd eenmaal wel gehoont;
 Maar werd ook, ach te wreed en fel, op 't eind beloond
 Met onverdraagbre smart!

H E R M I O N E.

O Goon!

B 2

I s.

I S M E N E.

Gy zult verwerven

Een vreugd die gy aârsdoor uw dood zoud moeten derven.

Verwagt den tyd eens af.

H E R M I O N E.

Helaas!

I S M E N E.

Die smert en druk

Zult gy veranderd zien, wanneer gy eens 't geluk
Ontvangen zult, dies laat uit uwe aanminnige oogen
Geen traanen vloeijen, ach weest door myn reên be-
woogen,Want uwen Minnaar, die nooit scheiden zal van u
Is voor zo 'n lieflyk beeld, als gy zyt, nimmer schuw:

'k Zeg u nog andermaal hy zal u nooit begeeven,

Want uwe schoonheid komt hem staag voor de oogen
zweeven,

Zodanig dat hy roept, wie staat hier aan myn zei?

Zyt gy 't myn Noordster? ach! blyft gy uw Min-
naar by!

Mevrouw het heugt u wel hoe hy wierd ingenomen

Door uw glansryk gezigt, als hy u eens zag komen

De hofzaal in, toen hy wierd door uw min bezielt,

En neêrgeboogen voor uw schoonheid lag geknelt;

Hoe straalde doen den gloed uit zyn manhaftige oog-
gen,

Zo ras hy 't zoet vergif had heimlyk ingezoogen;

Zo dat g' hem boven al van 't Jufferschap beviel

En diep geprent stond in het binnenst van zyn ziel.

Meent gy, Hermione, dat daar hy nu moet leeven

In ballingschap, dat hy u daarom zou begeeven!

Neen, waare liefde ziet geen dood of prykel aan.

H E R -

HERMIONE.

Zyn afzyn doet myn vaak ontstellen, 'k ben verraên!
Ach Hemel, mogt myn ziel, op zyne komst nog hoo-
pen,

Ik telden met geduld de jaaren, dagen, 't loopen
Der uren, tot zo lang myn Minnaar zag zyn rust
En vreugden in Myceen; myn lief, myn leevenslust,
Maar dat 's onmogelyk; 't is al op hem verbolgen,
De Koninginne zou hem eeven wreed vervolgen:
Egistus dong gewis naar zyne levensdraad;
Dies is 't niet raadzaam dat hy weder herwaarts gaat

ISMENE.

Niets is onmogelyk.

HERMIONE.

Hoe zoude ik dan de Goden
Door smeeken en gebeên tot hulpe kunnen nooden?

ISMENE.

O ja.

HERMIONE.

Wel laat ons gaan.

ISMENE.

Neen, blyven wy.

HERMIONE.

'k hoor Gerugt!

Ik zie de Koningin, helaas! ik ben bedugt.

T W E E D E T O O N E E L.

KLYTEMNESTRA. EGISTUS. HERMIONE.
DORIDE. ISMENE. en *Gevolg.*

KLYTEMNESTRA.

Wat 's dit, Hermione, dat gy uw zilte traanen
Ter oogen uitstort, die een weg van droefheid
baanen!

Aanvallige Princes, blyft gy nog eeven hart
 Om te verbannen eens uw droevenis en smart?
 Hoe is uw schoont' verwelkt; de geur'ge lenteroozen,
 Die op uw wangen vol van gloeiend purper bloezen,
 Zyn van haar glans ontbloot; ei, zeg my wat voor
 druk

U stootte, doch te vroeg, in zulk een ongeluk.

HERMIONE.

„Ontaarde Koningin.

KLYTEMNESTRA.

Kom, wil het my ontleeden;
 Of werd uw ziel bestreên met liedens tederheden?

HERMIONE.

Orest', ô Goon

EGISTUS.

Ik zal uw Minnaar doen terstond
 Verlosse uit ballingschap, laat dan uw schoonen mond
 Geen klagten in Myceen uitstorten, laat uwe oogen
 Van paalen zyn ontbloot, 'k ben met uw leet be-
 woogen;

Nu ik als Oppervorst hier in Myceenen praal;
 Wil ik dat men Orest weêr uit zyn balling haal:
 Die schoone Jongeling heeft lang genoeg de plaagen
 Van zyne Moeder in uw afzyn moeten draagen;
 Ja hy is lang genoeg geweest van ons ontbloot,
 Dies zal hy van deez vreugd, meê zyn een deelgenoot.

KLYTEMNESTRA.

„O Goon! vervloekte schelm: Helaas! ik ben verraaden.

EGISTUS.

Gy zult Hermione met vreugd zyn overlaaden;
 En sinaaken, wyl ik ben van u een Opperheer,
 Al de ondermaanse vreugd; laat dan geen traanen meer.
 Maar hoe, spreek ik dan hiergelyk als voor een doo-
 ven,

Of

Of wilt ge, Hermione myn reeden niet gelooven?
 Bemerkt gy dan nog niet aan 't zugten dat 'k u min,
 En gy de naafte zyt geprent in mynen zin?
 Ik zweer by 't zonnelyk en by Dianaas fchichten,
 Ja by myn kroon en Itaf en al de hemelligten,
 Dat ik Orestes zal voor u, ô schoone Maagd!
 Hier doen verschynen eêr de zon nog tweewerfdaagt.

HERMIONE.

O groote Vorst! dan zou de waereld zien en hooren
 Dat op uw troon de deugd vol luister was herbooren,
 Ja daar de Waereld werd van Volkeren bewoont
 Zoud gy uw grooten naam gants heerlyk zien gekroond.

KLYTEMNESTRA.

Hermione het zal geschiên.

HERMIONE.

O Koninginne.

'k Zal u zo lang ik leef met diep ontzag beminnen.

KLYTEMNESTRA.

„Orest' raakt voort van kant.

EGISTUS.

Wel laat ons derwaarts heen

Gaan om Maar hoe, wie is 't, die herwaards aan
 komt treen?

DERDE TOONEEL.

EGISTUS. KLYTEMNESTRA. DORIDE.
 ISMENE. ARKAS. en Gevolg.

EGISTUS.

Hoe, Arkas, zo ontstelt! wat is u wedervaaren.

ARKAS.

Myn Vorst!

B 4

EGIS.

EGISTUS.

Wel Arkas, spreek.

ARKAS.

Wie hoorde ooit
droever maaren!

KLYTEMNESTRA.

Helaas! wat is 'er gaans?

ARKAS.

Ik schrik voor het verhaal.

EGISTUS.

Hoe werd met ongeluk vervolgt myn zegepraal?

KLYTEMNESTRA.

Ach, Arkas! wagt niet meer.

EGISTUS.

En wilt het ons ontleeden.

ARKAS.

O doodlyk ziels verdriet.

EGISTUS.

Wie derft ons tegentreden?

ARKAS.

O Aarde barst van een; 't heelal is nu in nood.

EGISTUS.

Hoe dat?

KLYTEMNESTRA.

Waar door?

HERMIONE.

Wat's dit?

ARKAS.

Orest', uw Zoon, is dood!

HERMIONE.

Ach! is myn Minnaar dood?

EGISTUS.

Zyn dood, Goon! doet

my beeven.

KLY-

KLYTEMNESTRA.

O Hemel!

EGISTUS.

Arkas wilt my daar de reën af geeven.

Ei laat ons tog niet meer hier blyven in 't verdriet.

ARKAS.

Myn Heer, ei luistert naar myn reën, hoe 't is geschied:
 Zo als ik eeven dagt de Hofpoort in te treden
 Genaakte my een drang van Burgers, daar myn leeden

Als nog van beeven; die, die gongen om my staan
 En spraaken, zeer verwoed, my met deez' woorden
 aan :

Daar is hier in Myceen een kwaad gerugt gekomen
 Dat uwen Zoon, Mevrouw, van de aarde was genomen,

Dien vroomen Jongeling, sprak elk, en leeft niet meer.
 Zyn dood baard onzen val, en ook dit Land, myn
 Heer,

Vervolgden zy; hy was verbannen, nu gestorven!
 Helaas! wat had ons Land van hem al heil verworven.

Ja dit mistroostig volk is reeds aan 't woen, 't loopt voort
 En trekt, al morrende, regt toe na de Oosterpoort.

Myn Heer pas op.

EGISTUS.

Verhaal nog verder.

KLYTEMNESTRA.

Ei my.

HERMIONE.

Goden!

Hebt gy geen blixems meer om my terstond te dooden?

ARKAS.

Zy zullen ook verwoed hier trekken op ons aan
 Gelyk een Leeuw die drygt het alles te verslaan;
 Den eene wil uw kroon zelis van het hoofd afrukken,

B 5

Een

Een tweede wil Orest' die op zyn hoofd doen drukken,
 Een derde loopt met 't staal in handen; gants verwoed,
 En roept : hier zal ik mee 't onzuivre heilloos bloed
 Van onze Koningin aftappen; al de volken
 Die schreeuwen dat den galm dringt door de bruine
 wolken.

Voorts hoorde ik dat 'er zyn; twee van de grootste
 Liën

In aantogt hier na toe, om de affche te doen zien
 Aan zyne Majesteit, en hoe Orest het leeven,
 En waar ter plaatse hy 't de Goden weer moest geeven.
 Zo dat gy hier in 't kort het duidlyk zult verstaan
 Waar dat zyn levenslamp, en hoe, is uitgegaan.

HERMIONE.

Is dan myn Minnaar dood! nu wil ik ook niet leeven,
 Maar wel getroost de dood gaan onder de oogen stree-
 ven.

Kom helse Furiën uit d'afgrond, zwart en naar,
 Sleept my rampzalige, na 't ouderaards gevaar!
 Waar berg ik my! wat's dit? O my ik blyf vast han-
 gen!

Hoe werd myn borst geprangt! foei, 'k zie alreeds de
 slangen

Afrollen van Megeer, ja, Tiziphoon, uw pligt
 Is dat gy Phebus gaat ontluist'ren van zyn ligt.
 Ei stil, wat hoor ik daar! stil, stil, ik ben verwonderd!
 Daar zie 'k myn Minnaar uit d'afgrond opgedonderd!
 Zyt wellekome myn Lief; laat ik uw schoonen mond
 Eens kussen; maar wat's dit, waar is hy die ik vond?
 Helaas! hy is weer weg, neen, daar zie ik hem loopen,
 Hou, hou, Orest', laat at, hoe wiltge uw vel af-
 stroopen!

Vervloekte Tiziphoon, dat is hier al wat raars,
 Blaast gy van uwe Pruik de slangen, bont en paars,
 Ei ziet hoe raar is dat, foei, berg voor my uw handen;
 Hou

Hou weg de toorts; help, help! zy wil my hier verbranden!

Laat af, wilt gy een Maagd verkragten met geweld.
Nee, nee, ik zie daar weer myn zegenryken Held;
Daar zie ik hem voor 't laaft, nu wil ik niet meer leeven,

Maar voor myn Bruidegom my hier den doodsteek geeven.

Hou daar.

ARKAS.

Hermione laat af.

EGISTUS.

O Pronkjuweel,

Wilt gy uw levens bloem afrukken van haar steel!

KLYTEMNESTRA.

't Is maar een vals gerugt, dies wilt, Princes, bedaarren,

En uwe traanen tot een nader tyd bespaaren.

HERMIONE.

Myn trouwen Minnaar dood!

EGISTUS.

Hou moed.

ARKAS.

O ja, Mevrouw;

't Is maar een straatgerugt.

KLYTEMNESTRA.

Ei staak uw druk en rouw.

EGISTUS.

Vrees niet, Hermione, daar is nog niet te vreezen,
Uw Minnaar zal nog wel, Princes, in 't leeven weezen,

't Gerugt is ligt'lyk vals; maar wagt doch naar den tyd
Of 't waarheid is of niet het geen men reeds verspreid
Langs onze straten, ga, ga Arkas, wilt oppassen

Met

Met uwe Roiters , dat ons niemant mag verrassen ;
 Trekt door de gantse stad , op dat door uw beleid
 Den Muilteling het zwaard aan uwe voeten leid.
 Ja , laat Alcymedon met Ruiters en Soldaaten ,
 Den Bloem van 't Vaderland , haar ouden post verlaaten ,
 En naderen de Stad , op dat door beider magt
 Elk in zyn ouden pligt gehoorzaam werd gebragt ,
 Ga , Arkas , wil my dan , wat gy verrigt hebt , zeggen.

ARKAS.

Ja Vorst , ik zal in 't kort d' hoogmoedigen doen leggen
 Voor myne voeten , zo dat ik hier in Myceen
 Zal wederkeeren met myn vyands krygs tropheen ;
 En wie gehoorzaam voor uw wetten niet wil bukken
 Zal ik het glintrend staal in zynen boezem drukken.

VIERDE TOONEEL.

E GISTUS. KLYTEMNESTRA. HERMIONE.
 ISMENE DORIDE. ORESTES *onder den*
naam van KLEON. PYLADES , *onder*
den naam van LUCIUS. en gevolg.

KLEON.

O ntzaggelyke Held , die op uw gulden troon
 Den scepter zwaait , en torst de wydberoemden
 kroon ;
 Gy die elk hier regeert met wetten en geboden ,
 Tot troost der vroomen en tot schrik van alle snoden ;
 O loffelyke Vorst , 'k hoop dat gy in Myceen
 Moogt leeven buiten vreeze en alle treurigheên ;
 Ja dat de vredezon u altyd mag bestraalen
 Tot gy eens afgeslooft in 't aklig graf zult daalen :
 Maar 'k wens u , boven dat , dat gy in heertykheid
 Hier evenaaren moogt held Nestors levenstyd.

'k Ver-

'k Verzoek hier flegs verlof dat ik, ô held der helden,
Hier de oorzaak kortlyk mag myns Aigezantschaps
melden.

E G I S T U S.

Myn Heer 'k ben u verpligt, spreek maar, zo 't u be-
haagt,

Myn Hof is gastyvry, daar een ieder een van waagt.

K L E O N.

Helaas! hoe zal ik hier

E G I S T U S.

Gy treurt.

K L E O N.

'k Heb daar

toe reeden,

Wyl ik myn boezem voel van haat en min bestreeden.

E G I S T U S.

Hoe dat?

K L E O N.

Ik zal het u in alles doen verstaan,

Waarom ik herwaarts naar Myceenen ben gegaan ;

Orest', Mycenens Prins, naa dat hy moest ontvlugten

Al zyne waardigheên heeft langen tyd vol zugten

In 't Land Etoliën geleest, doch om zyn deugd

Wierd hy van elk bemind, waar door hy dikmaals vreugd

Ontfangen heeft, ja zo dat hy by onze Grooten

En staatjuffrouwen heeft het zoet der min genooten ;

Zodanig, dat wanneer den Adel was verheugt

Orestes altyd was een deelgenoot dier vreugd.

't Was op een morgenavond wanneer dat onze Helden

En Ridderd altemaal Maar Goôn! hoe zal ik 't

melden!

Hoe stamelt hier myn tong! ik voel door al myn leen

Een doodelyke schrik.

E G I S T U S.

Ach, ach! vervolgt u reên.

K L E

KLEON.

Zy gongen na de zee, wiens kabbelende stroomen,
 Omheint met bergen en met hooggekruide boomen,
 Vermaaklyk is voor 't oog, zo om haar jeugdig groen
 Als door de schepen die zig op de golven spoên;
 Of wel van Vissers die met ligtgebouwde Pinken
 Daar vissen, en gevuld, waar door haar. scheepjes zinken
 Van al te zwaaren last; waar door de Edellien
 Haar gaan verlustigen om dat gezigt te zien.
 Wy kwamen op een top van één der hoogste bergen,
 Wiens kruin grootmoedig derit den hoogen hemel
 tergen,

Waarop men konde zien volmaakt dat schoon gezigt,
 En al wat leeven heeft, is daar aan dier verplicht;
 Wy gingen, om den weg te volgen, die na ond'ren
 Na 't Zeestrand loopt, en juist begon het fel te don-
 d'ren,

Zodanig dat Orest Helaas! ik kan niet meer,
 Van boven viel tot op het laage zeestrand neêr!
 Elk liep met weide schreên, op hoop dat zy het leeven
 Van d'ongelukkigen nog mogten zien. Hoe beeven
 Myn lippen op 't verhaal.

EGISTUS.

Ach! is Orestes dood!

KLEON.

O ja, myn Vorst.

EGISTUS.

Dan is myn Troon van glans ontbloot.
 Maar toen gy by hem kwam hoe was hy toen?

KLEON.

Was weinig, want hy kon slegts staam'lend antwoord
 geeven. :

Hy

Hy heeft een korten tyd geworfeld met de dood,
 Zo dat hy by ons, ach! zyn ftervende oogen floot.
 Ik fprak hem aan: myn vriend was ik voor u gevallen.
 Neen, fprak hy, nu kan eens Myceenens ftrydbre
 wallen

Haar Prins betreuren, ach! helaas, fprak hy, wat finert
 Gevoelt door deezen val myn lichaam; Goon! hoe
 werd

Myn hert beknelt, ja zie myn bloedkoraale lippen
 Hoe dat die fchoone kleur daar langzaam af gaat flippen.
 Myn vriend, 'k verzoek aan u, of gy de Koningin
 En vorft Egift', die diep geprent staat in haar zin,
 Verhaalen wilt hoe gy het einde van myn lyden
 Op heden hebt gezien, en eindelyk, naa 't ftryden,
 Gestorven ben, wenft haar dat zy in liefde en vree
 Staag waaken voor myn Lief de fchoon' Hermioné.
 Herminoné, myn Lief! waar op hem 't lieve leeven
 Ontfipften, en hy heeft geen antwoord meer gegeven.
 Waar op ik, zigtende, dat droevig ongeval
 Betreuden.

EGISTUS.

Ach! geen mens weet waar hy fterven zal.
 Nu zult gy fchoone Maagd, zo langgy leeft verwerven
 Een eindelooze vreugd; zo dat gy wel zult derven
 Oreftes zuivre min.

HERMIONE.

Die zuivre vreugdebron,
 Helaas! en is niet meer.

KLEON.

Hoe deeze opgaande zon
 Dook agter zyne kim en kan ik pas verhaalen,
 Dewyl een traanenvloed al bigglend neer kwam daalen
 Langs myne wangen die myn heldere oogen floot,
 Op dat ik niet zou zien hoe dat hy met de dood

Ge-

Geworfeld heeft, doch haast zag ik ze weer onttoogen
Van zulk een duisternis, 'k zag toen een duif gevloogen

Met eene Olyftak in zyn bekje, ach hoe teer
Liet hy het vallen op het doode lichaam neer.

Waar op 't een treurgezang ophefte, wiens geschater
Zo lieflyk galnde en klonk langs bergen, strand en
water,

Waar op het scheepsvolk, die daar waaren aan de ree,
Eendragtig spraaken dit 's een voorbô van den vrê
En een gelukkig mens. Hier hebt gy nu de reeden,
Myn Heer, waarom dat wy hier herwaards zyn ge-
treeden;

En de oorzaak in 't geheel van zynen bitt'ren dood.

EGISTUS.

O trouwe vrind tot in Orestes laatsten nood,
Met welk een dankbaarheid, zal ik uw gunst vergel-
den,

En uwe trouwe min doen naar haar waarde melden;
Ik zal een beeltenis opregten tot uw lof
Van blinkend goud, regt voor de voorpoort van myn
Hof,

Daar zal ik uw en lof met gulde letters schryven,
Die nooit geen vraatige eeuw is magtig uit te vryven;
Op dat den Naneef zal gedenken aan uw daan,
En zo jaar in jaar uit, met groene lauwerblaân
Uwe eerezuil bekleen; ach laat ik u omhelzen!

KLYTEMNESTRA.

Orestes heil en troost in Bergen, Bos en Elzen,
Tot op het zeestrand, daar zyn lieve levensdraad
Wierd afgeknipt.

HERMIONE.

Ik zal in 't droevig treurgewaad
Myn trouwe Minnaars dood, zo lang ik leef beschreijen,
Myn

My nooit met eidle hoop van liefde laten vlieën.
 Ja, Kleon, 'k ben zo lang ik leef aan u verplicht,
 En wel om 't geen gy aan Orestes hebt verrigt:
 De Hemel wil u hier vol vreugden laten wonen.
 En gy, ô Vorst! wilt hem met verse lauwrē kroonen.

KLEON.

Al die eerwaardigheên is Kleon niet eens waard:
 Maar 'k bid van alle gunst dat gy die saamen spaart:
 Myn Vrinden 't is myn pligt dat ik u dit deed hooren.

EGISTUS.

Nooit kwam my trouwer Vrind als gy, ô Held! te
 vooren.

KLEON.

Hermioné, verban die droeve treurigheên.

HERMIONE.

Helaas!

EGISTUS.

ô Kleon 'k maak u Prince van Myceen.

KLEON.

Ik prys uw goed onthaal, ja, 'k zal u eeuwig pryzen
 Van 's morgens, als wanneer de goude Zon gaat ry-
 zen

Aan 't lagchend' Oost, tot dat zy 's avonds nederdaalt,
 Tot lof dat gy myn min met weérmin hebt betaald.
 En gy, ô Koningin! hebt gy uw Zoon verloren,
 Troost u, Mevrouw, en denkt 't is door de Goôn
 gezwooren.

Ja Lucius heeft de asch, naar eigenschap en aard
 Van onze Volkeren, zorgvuldiglyk bewaard
 In eene Doodbus; die u Lucius zal geeven.

LUCIUS.

ô groote Vorst!

HERMIONE.

Waar werde ik langer heen gedreeven!

C

EGIS-

EGISTUS.

Kom, waarde Vrinden, kom, waar langer na te
staan. . . .

Kom volgt my, en laat ons te zaam na binnen gaan.

KLEON.

Zo het den Vorst behaagt, 'k zal u niet tegenstreeven.

VYFDE TOONEEL.

HERMIONE. ISMENE.

HERMIONE.

Ach! nu hy dood is werd myn ziel op nieuws ge-
dreeven

Te slerven.

ISMENE.

Zo de Lukgodin u gunstig was
Dat zy, Mevrouw, uw smert in korten tyd genas,
Zodanig dat gy nooit meer om Orest' zoud denken;
Wat dunkt u, zoud gy dan u niet eens laten wenken
Na 't Huwlyks Echtaltaar?

HERMIONE.

Als ik my zelfs beschouw,
Schrik ik voor ongeval en eindlooze rouw.
Ach, ach! ik zie te klaar myn bittren val genaaken,
Nu die geen dood is die myn borst van min deed
blaaken.

ISMENE.

Princes gy zyt nu ligt van alle hoon bevryd.

HERMIONE.

Wie weet, Egistus my geen andre laagen leid,
Omdat hy 't uiteind ziet van zulk een heerlyk leven;
En my, gelyk Orest', aan kant helpt!

ISMENE.

U zo onthaalen als hy Kicon deed. Wel aan,
Laat dan uw treurigheid in 't kort ten einde gaan.

Einde van het Tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA. DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Doride, treurt met my, kom, laat ons beide treuren,
 En 't siertlyk Hofgewaad van onze leden scheuren!
 Myn ziel werd meer en meer gefolt door zynen dood.
 Ach, Hemel! is myn Zoon van 't levenslicht ontbloot!
 Hy heeft ons, ach te vroeg, op 't aardryksdal begeeven!

DORIDE.

Wat had uw Zoon, Mevrouw, in ballingschap te leeven,
 Dan aêrs te wagten als een eindeloos verdriet.

KLYTEMNESTRA.

ô Hemel! 't ongeval was dat nog niet geschied,
 Dan kon ik hulp en kracht door zynen arm verwagten,
 Zyn Vaders oude deugd; maar die ik steeds verachten
 Ter tyd toe dat die Vorst zyn stervende oogen sloot.

DORIDE.

Gy wederstreefde altyd het geen dien Held gebod.
 Egistus was uw Lief.

KLYTEMNESTRA.

Waar waaren myn gedagten,
 Toen ik den Vader voor zyn Vaderland verachten!
 Dien oorlogsblixem die heel Grieken sloeg ter neêr!
 Die ik door trouw gevreesst moest hebben, en veele
 eer
 Beweezen. ach!

Do

DORIDE.

Princes, al zyn genegentheden

Die hy aan u bewees; en wyl gy reeds bekleedde

De plaats aan zyne zyde als zyne Gemaalin,

En heerste met ontzag als eene Ryksvorstin:

Was dat geene eer genoeg om hem daar voor te min-
nen?

Maar, ach! Egistus stond te diep in uwe zinnen

Geprent; dien Moordenaar! als oorzaak dat dien Vorst

Door uw verwoede hand het staal kreeg in zyn borst!

Hy juichtede om dien moord! dit bleek dat hy u na-
der

Als Agamemnon en Orestes was. Uw ader

Zwol op in 't moordziek herte en groeide in gruwel-
heên!

KLYTEMNESTRA.

Ach! ik ben de oorzaak van die moorden slegs alleen;

Maar, maar Orestes dood geeft my nu stof tot klaa-
gen;

Ik voel dat ik de haat der Goden reeds moet draagen.

Helaas! waar zal ik heen?

DORIDE.

Ik zie in uw gelaat

Dat gy ontstelt zyt, en uw geurig blos niet staat

Dan wel voorheenen, 'k zie reeds van uw schoone
lippen

Het karmoosynrood of het gloeiend purper glippen!

Ei my! verban die zorg, steun op de hulp der Goden;

Vrees hunne magt, erken hun wetten en geboden;

Dan zie ik weer dien dag, vol heldre vreugdestraalen,

Waarop uw Hofpaleis eens ruimer aem zal haalen.

KLYTEMNESTRA.

Ach, ach! ik zie myn Zoon neerstorten van de rots!

Hoe vloeit het purperbloed van boven met geklots!

Ja, 'k zie, door deezen val, dat hy zyne ingewanden

Ten boezem uitschud; hy 's gekwerft aan beide handen.

Helaas, ik beet! en zie dat hy na Phlegeton
Zyn ziele schikt, en na het duister Acheron
Zyn reis vervolgt.

DORIDE.

Mevrouw, is u 't verstand ontweeken?
Gedugte Jupiter, ei wil u niet meer wreeken,
Beroof haar nimmer van haar zinnen en verstand;
Opdat uw grooten naam geroemt word door het land.

KLYTEMNESTRA.

Op, op, gy red hem ligt, schiet toe en helpt hem stryden,

Gy kunt hem daar alleen wel van zyn ramp bevryden.
Waar wagt gy na? hoe is 't!

DORIDE.

Vorstin is u 't verstand
Bedwelmt? Orestes leeft en is nog niet van kant.

KLYTEMNESTRA.

Daar zie ik Tisphoon het Ligchaam gruwlyk sleeten!
Hoe werd het lyf geplaagt met doodelyke neepen.

Stil, stil, ik hoor hoe hy om zyne Moeder schreit.

Daar zie ik dat hy is van alle ramp bevreit.

Neen, 'k zie daar Megera hoe zy hem komt betaalen
Met slagen. Daar vaart hy na de Elizeese daalen
In Charons boot door 't Styks.

DORIDE.

Rampzaal'ge Koningin,
Hoe, is 't Orestes dood, of wel Egistus min
Die u doen dwaalen? kom, en zet het stil ter zyden,
En wil die Rots, daar uw verstand op stoot, doch
myden.

Vyns hier een weinig, of het is met u gedaan.
Ik zie Hermioné, zy komt al herwaards aan.

T W E E D E T O O N E E L.

KLYTEMNESTRA. HERMIONÉ.
DORIDE. ISMENE.

KLYTEMNESTRA.

Treur, treur, Hermioné.

HERMIONÉ.

Om wien zoude ik doch treuren?

KLYTEMNESTRA.

Om uwen Minnaars dood.

HERMIONÉ.

Neen, dat zal nooit gebeuren:

Maakt zynen dood u dan geduuriglyk ontstelt,

My niet; ik vrees geen Goôn of onderaards geweld!

Ontaarde Koningin! moest gy myn Minnaar bannen

In eeuw'ge Ballingschap; ô snodeste der Tyrannen;

Op Caucasus van een Leeuwinne voortgebragt,

Gevoed met Heïdra's melk, uit een verdoemd geslagt

Geteelt; hoe was ik vaak in uw geilinstige oogen

Verfoeijelyk, zo ras Orestes wierd bewoogen

Door zuivre min, en my aansprak met deeze reên:

O Proefftuk van natuur, zo vol bevalligheên;

Andromeda mag vry op haare aantreklykheden

En netgevormde leên vry roemen; maar uw leeden

Behaalen ver de prys van Perzeus schoone Bruid,

En steekt met uw gezigt haar heldere oogen uit.

Had hy dit nooit gezegt hy was nog wel in 't leven,

En door uw hand was hy als Balling nooit verdree-

ven.

ô Moordziek Monsterdier ! hoe, waard gy niet verwoed
Toengy uit helmen zoop het vers gestortte bloed
Van uw Gemaal ! ô spyt ! moest hy zyn Veldlau-
rieren,

Daar hy zyn Vorstlyk hoofd nog mede dagt te sieren,
Verandren zien in 't loof van treur'ge Cipresblaên.

KLYTEMNESTRA.

Helas ! Hermioné het is met my gedaan !

HERMIONÉ.

O snode Tygerin, wat zal hier nog gebeuren.

Kom wil Hermioné met uwe hand verscheuren,

Dan werd myn levenslicht door u mede uitgebluft.

Dan ziet ge uw Vorstlyk Hof in een volkome rust :

Want ziet, ik zweer zo lang Hermioné zal leven

Dat zy Orestes schijn zal vergenoeging geeven,

En offren u, of wel Egistus, aan hem op :

Of meent gy dat ik vrees ; neen, 'k zal wel eens den
kop,

Of wel uw beider, van uw snode ligchaams ryten !

En, onverzaagt, ten prooi voor graage wolven smy-
ten.

Ik ben zo wel gehoond als uwen Zoon ; want daar

Ik hem als Bruidegom voor 't vrolyk Echtaltaar

Te ontvangen dagt, moet ik my met zyn dood ver-
noegen.

Dus zal ik dan gerust u naar myn wil doen voegen ;

'k Ben haast gewroken, en ik zie uw dood te moet.

Geef, Hemel, dat ik wasch' myn handen in haar bloed.

KLYTEMNESTRA.

Bedaar, Hermioné.

HERMIONÉ.

Hoe kan ik nu bedaaren,

Gy wilde uw eigen Zoon in 't bitter leed niet spaaren,

Wyl gy hem dagelyks naar 's levenshertaer dong ;

Maar

Maar die te vroeg den haat, van u, Vorstin, ontsprong.
 Waarom Orestes niet bemint als uwen Zoone,
 En hem, naa 's Vaders dood, Myceenens goude
 Troone

Geschonken; en waarom Orest' geen Vorst gekroont?
 Dan had ge een Moederliefde aan uwen Zoon betoont:
 Maar ach, Auroor' zag nooit met haare alziende straalen

Ontaarder Mens dan gy.

K L Y T E M N E S T R A.

'k Zweer dat gy meê zult daalen
 Veel eerder dan gy denkt: meent gy een Koningin
 Door zulk een bits verwyf te buigen naar uw zin?
 'k Zal u die lastertaal op heden doen betaalen,
 En u in korten tyd in 't aklig graf doen daalen.
 Doride, laat ons gaan.

H E R M I O N E.

Doet, doet uw Boel verstaan
 Hoe myne wraake in 't kort in 't Hof aan 't woên zal
 slaan.

DERDE TOONEEL.

H E R M I O N E. I S M E N E.

I S M E N E.

Princes verban doch eens die kwaade oploopenheden;

Laat u verwinnen; hoort de Koningin haar reden;
 Vreesf haar met diep ontzag, opvolgt het geen zy wil,
 Dan kunt ge uw vyzery voor haar bedektlyk slijl
 Verbergen: maar wilt gy haar nog gestadig hoonen,
 Zy zal uw levensdraad in 't minste niet verschoonen;

C 5

Maa

Maar offren u, Mevrouw, op't droevig moord(scha-
vot,

En gy, o tedre Roos, word wreedelyk geknot.

HERMIONE.

Myn trouwe Halsvrindin.

ISMENE.

Mevrouw verberg uw driften;

Vyns, vyns voor ieder een, laat elk uw woorden
zitten

En overpynzen, doch uw meening niet verstaan,
Dan blyt gy buiten nood. Daar komt Held Kleon
aan.

VIERDE TOONEEL.

HERMIONE. ORESTES *onder den naam*
van KLEON. ISMENE.

HERMIONE.

Wat wedervaart my hier, of ben ik wel bedroo-
gen!

KLEON.

'k Ben met uw Minnaars dood op 't allerteerst be-
woogen;

Doorlugtige Princes hoe werd myn hert ontstelt

Door zuivre liefde, die de Mingodin my meld;

Gy zyt, ó minlyk Beeld! het voorwerp myner liefde

Daar Cipria myn hert op 't allerzoest meê griede.

Verhoor uw Minnaar eens.

HERMIONE.

Geen Minnaar kan ik meer,

Myn Minnaar die is dood.

KLEON.

Laat ik, myn Lief, dan de eer

En

En gunst verwagten van uw mond, by elk gepreezen.

HERMIONE.

Ik kan geen Minnaars, ach!

KLEON.

Laat ik Orestes weezen.

HERMIONE.

Neen, Kleon, 'k ben dat wars, want 't eelste zoet
der Min

Is bitter voor deez' borst, Orestes blyft daar in
Het binnens' van myn hert, vol lieide en trouw be-
flooten,

Tot dat Hermioné eens meê zal zyn verflooten,
Door 't slings geval, van al haar luister, pragt en eer.

KLEON.

Gy vind in Kleon uw beminde Orestes weer.

Verhoor me, ô slonkerstar!

HERMIONE.

Die eidele gedagten

Verban vry, want gy hebt hier nooit van my te wag-
ten

Dat ik u neeme voor myn tweede Orestes aan:

Uw klagten zyn, myn Heer, voor my vergeefs ge-
daan.

KLEON.

Doorlugte Telg, zal ik nooit van uw hand verwer-
ven

Het minste teken van uw hert? dan moet ik sterven!

O Pronkjuweel! gy zyt zo hard als marmarsteen;

Kan niemant dan uw hert zo zagt als wassche kneên?

Wie kan den gloed weerstaan van uw vergoode straa-
len!

HERMIONE.

Gy zult, ô Kleon! op myn borst nooit zegepraalen.

KLE-

KLEON.

Helaas! hoe werd myn hert doer dezereen ontroert.

HERMIONÉ.

Staaik, staaik uw minnedriit, waar werd gy heen ge-
voert;

Ik heb voorheen myn hert Orestes opgedraagen,
En ik zal met hem, ja, schoon de allerzwaarste plaag-
gen

Gewillig ondergaan! want myne Minnaars snert
'Trest my zo wel dan hem: hoe zoude ik dan myn
hert

Van hem afkeeren? neen.

KLEON.

Laat my dit maar gelukken
Dat ik voor zo een Beeld, als gy zyt, neer mag buk-
ken

En offren u myn hert.

HERMIONE.

Waar dryft de Min u heen?

KLEON.

Ach! zyt gy zonder min, beschouwt eens 't marmers-
steen,

Dat wel door slaan van 't staal ontvonkt; maar ach!
uwe oogen

Zyn door gebeden tot geen wedermin bewoogen.

Helaas! hoe is het vuur der min in u gebluft.

HERMIONE.

Wat hebt ge een groot vermaak in toemelooze lust.

KLEON.

O liefdekerker die my willig houd gevangen,
Kom helpt uw Minnaar eens.

HERMIONE.

Prins Kleon, u verlangen
Is vrugtloos op myn hert, dat weggeschonken is,

En my niet toebehoort; en schoon ik hem nu mis,
Ik schenk ten tweedemaal dat nimmer aan een ander,
Want onze liefde die wy droegen tot elkander
Was onbegrypelyk.

KLEON.

O heerelyk gelaat,

En in wiens zuivre ziel geen wulpfe minne staat:
Ach! dat myn spraaklit u myn Minne kon ontdekken,
Gy offerde u gewis; en ik zou waarlyk strekken,
Mevrouw, een tweede Orell', 'k bid dat ge uw mond
ontsluit

En dryft het lieve ja ten schoonen boezem uit.

HERMIONE.

O neen.

KLEON.

Maar hoe?

HERMIONE.

Helaas!

KLEON.

Zal die uw Min nog krygen
Die met een staale kling zyn Moeder wou doorrygen?
Neen, neen, Princes laat af van 't geen uw hert ver-
blind,

Schenkt die uw hart en lyf die voor u staat en mint.

HERMIONE.

Helaas! ik kan niet Prins.

KLEON.

Wil my aw slaaf vry noemen,

Ik ben den naam van Prins niet waard; kom, wil
my doemen

Ten afgrond; want nu ik uw glansryk aangezigt
Moet missen, ben ik niet meer waard uw morgen-
licht.

HERMIONE.

Hoe, raakt de schoouste Telg door minneayd aan 't
kwynen!

KLE-

KLEON.

Neen, neen, myn ziel staat pal, hoe zeer gy my
moogt pynen,
'k Leef evenwel op hoop hoe fel uw haat mag woën;
Een lonkje van uw oog kan al myn ramp vergoën.

HERMIONE.

Gy maakt my zeer ontstelt.

KLEON.

Kan ik u niet behaagen.

HERMIONE.

Ach!

KLEON.

Hoe, zugt gy nog, neen, verban die droeve
plaagen.

HERMIONE.

Ik ben, doorlugte Prins, uw kuise min niet waard,
Dewyl myn staat by de uwe in 't minst niet evenaart.
Ik ben op heden door het los geval verstootten
Uit al myn Heerlykheid; en 't is ook vast beslootten
Dat men my deezen dag op 't bloedig Altaar slagt;
En ik niet anders dan een wreeden dood verwacht.

KLEON.

Mevrouw, gy sterven! neen, ik zweer dat gy zult
leven;

Gy zyt door uwe deugd op aard te hoog verheven:
Wie zou het dulden en aanzien dat zulk een Ziel,
Door onrechtvaardigheid, voor 't Moorders slagtnes
viel!

Stryd niemand voor uw eer, dan zal ik al uw plaagen
Veryd'len; ja, myn Lief, 'k zal aan myn Zegewa-
gen

Uw Haaters kluisteren als slaaven; dies verban
Uw agterdogt, en schrikt in 't minst' voor één Tyran.
'k Zal, als Alcides zelf, die Heidera verblinden.

HER-

HERMIONE.

Zoud gy voor my dat stuk, zo vreeslyk, onderwinden!

KLEON.

De Liefde ziet geen haat, veel min één Vyand aan,
Maar weet, door Heldenmoed en deugd, daar doorte
staan.

HERMIONE.

Ach! dat den Hemel gaf dat gy uit uwe zinnen
De Min verbanden, 'k zou u als myn Broeder min-
nen.

Maar 'k beef zo dra ik werde uw minnevlam gewaar,
Als ziende in 't Huwelyk een eindeloos gevaar.

KLEON.

Vrees niet, of meent gy dat ik van u zoude schieden
Als eene Thezeus, die, te trouweloos, misleidde
Zyn Ariadne; neen, ik leef met u in vrees
Als een Ulyffis met zyn Vrouw Penelopé.

Uw Minnaar is nog van geene eer of deugd verbaftert
Als eenen die de Wet der Goden stadig lastert:
Maar zuivre liefde en deugd staan in myn hert geprent.
Ei maakt, ó Schoone! dan uw Min aan my bekend.

HERMIONE.

Wel aan, myn Vrind, indien 't nu anders niet kan
weezen,

Opvolge ik uw geboën; nu zie 'k dien dag verreezen
Met zyn verkwikkent licht; groei vreugde, vreugde
groei,

Dat ik Orestes afch voor 't laast met traanen sproei.

KLEON.

Verberg uw traanenvloed, ontlast, myn Lief, uwe
oogen

Van heldre paerelen, laat die nu, opgetoogen

Van fierheid, praalen in deez' vreugdenryken staat.

Be.

Begroet uw Vyand in het gloeiend feestgewaad.
 Gy zult op deezen dag van elk nog zyn ontvangen
 Met dertelend gejuig en blyde zegezangen;
 Zo werd uw luister door de Waereld weer vermaard.

HERMIONE.

Uw lof en eere praalt zo lang de zondige aard
 Van Mensen word bewoont. Hoe zal elk haast beoogen
 Uw eerezuilen en de marm're zegeboogen
 Die men ter eere zal doen stigten voor zo 'n Held.

KLEON.

'k Zie u, ô Schoone! haast op deezen Troon gestelt
 Verheerlykt met de Kroon.

HERMIONE.

Ik zal u dan ontmoeten,
 En als myn waarden Vorst, ja als Gemaal, begroeten.

Vaar wel. Ik ga.

VYFDE TOONEEL.

ORESTES onder den naam van *KLEON*,
 alleen.

KLEON.

O Goôn! hoe werde ik van 't geval
 Begunstigt, dat ik nog haar Minnaar blyven zal.
 Ô Driewert zalig uur! my dunkt 'k zie dat haar lippen

Die zoete taal, vaar wel, nog anderwerflaat glippen.
 Wel aan, Orestes, maakt een eind van vyzery,
 Dat ik, als Bruidegom, beklec haar rechterzy.
 Ik voel alree myn geest door ed'le drift gedreeven
 Tot wraak, om den Verraâr zyn rechte loon te geeven;
 Zo

Zo krygt Orestes eens zyn zielbekoorlyk Beeld,
Die schoone morgenster uit hemels zaad geteeld;
Die, waar zy gaat of staat, de lieffelyke Roozen
Doet zwigten door haar glans, schoon dat zy gloei-
jend bloezen:

O Schoone! meent gy dat myn ligchaam op een rots
Verplettert is, o neen, Orestes, fier en trots,
Komt met zo 'n valschen glimp van waarheid hier ver-
schynen,

Om eens te sluiten al uw droeve treurgordynen,
Opdat ons beider hert van kuischen minnebrand
Ontlast werd op het schoon en vorstlyk Ledikant.
Wel aan, de droefheid zwigt, ik laat de dertle weelde
Hier weder woenen, die my van te vooren freelde,
Maar stil, ik hoor gerugt! Egistus met zyn Vriend
Held Arkas naderen.

Z E S D E T O O N E E L.

E G I S T U S . A R K A S . O R E S T E S *onder den*
naam van K L E O N .

K L E O N .

O Vorst! die deugd bemint,
Moet ik u hier, helaas! in droeve treurgewaad
Ontmoeten, daar gy zyt met glory overlaaden;
Of geeit Orestes dood u zulk een bitter smert?
Verban, verban myn Heer die droefheid uit uw hert,
Gy zult naa zynen dood uw onverwinbren Serel
Zien praalen hemelhoog; wat Mens wierd zo ver-
metel

Die u ontrusten op uw Koninglyken Troon,
Dan maar alleen Orest, dien wett'gen Konings Zoon.

D

E G I S T U S .

EGISTUS.

Noemt gy hem Konings Zoon? neen, Kleon, dien
ontaarden

Ontmensten schelm heeft vaak na my gestaan op aarde.
Om, wagt hem mogelyk, my van Myceenens troon
Te stooten, draagt die wel te regt den naam van Zoon?

ARKAS.

„Barbaar!

EGISTUS.

Myceenen kan gerust weér adem haalen,
Geen Dwingland als Orest' zal haare vreugd doen
daalen

Door droevig hartenleet.

KLEON.

„Jupyn!

ARKAS.

„Verrader.

EGISTUS.

Zyn Dood stelt my gerust en zorg'loos op myn troon.
Goôn,

KLEON.

„Hoe kan, hoe laat ik my nog langer zo trotseeren?
„Neen, 'k zal in 't kort hem nog dat bits verweid
verleeren.

Myn Heer dat had ik nooit van uwen Zoon gedacht,
Dat hy zo trouwloos had zyn Vaderland veragt.
O Vorst! gy toont hier in uw wysheid.

EGISTUS.

Ja, myn Vrinden,
Hy heeft zig aan geen wet of regel laten binden,
Maar wederstreefde die altyd verwoed.

KLEON.

Myn Heer
Door dit heldhaftig werk verdient ge een eeuwige eer,
De

De snelgevluerde Faam zal deezen lof bazuinen
 Waar dat maar Mensen zyn in bossen, beemden,
 duinen.

EGISTUS.

Ik zweer by Jupyns magt dat 'k u verschuldigt ben,
 En niemant dan u beide als myne Vrinden ken.
 Gy, Kleon, gy zult voort met Arkas, als twee
 Vrinden

En Princen van het Ryk, u hier aan my verbinden,
 Opdat myn Troon, door u, de bitse Nyd braveer.

KLEON.

'k Ben u, ô Vorst! verpligt zo lang ik leef.

ARKAS.

Myn Heer

Lang moet de Eendrachtigheid ons t' zaam aan een
 verbinden,

Wy zyn in 't kort gereed om alles te onderwinden

Ten dienst van 't Vaderland.

EGISTUS.

Nu zal geen krygsorkaan
 Den glans ontluiften van myn Vredeolyveblaên.
 Doorlugte Kleon, 'k wil dat gy u zult verbinden
 Met de allerschoonste Maagd die zig aan 't Hof laat
 vinden,

Die waardig is dat zy van u werd teêr bemint,

En zy u achten mag voor haar getrouwsten Vrind;

Door zulk een Echt zal ik een reeks van Huwlyks-
 looten

Zien voor Myceenen staan als trouwe bondgenooten,

En 't Recht verdedigen, op dat de lieve Vreê

Het staal voor eeuwig houd geslooten in de scheê;

Dan zal, door dapperheid, 't hoogmoedige Myceenen

De lauwrên winnen van het letterryk Atheenen.

Dus hoop ik dat gy zult opvolgen myn besluit.

D 2

KLEON

KLEON.

'k Heb reeds Hermioné verkooren tot myn Bruid.

EGISTUS.

Die keur behaagt my wel.

ARKAS.

Ik zal met honderd oogen
Uw Troon bewaaken, dan word men niet ligt be-
droogen,Maar aanstonds door beleid van wapens wederstaan,
Die door geweld zyn hand durft aan uw Zetel slaan.

EGISTUS.

Doorlugte Helden 'k zal hier op elks pligt verwagten;

'k Zal ondertussen myn zwaarmoedige gedagten

Wat gaan verlustigen in 't eenzaam nagt vertrek.

'k Verzoek aan u, draag zorg dat niemant my opwek.

KLEON.

Wy volgen uw geboën.

ARKAS.

En wil in 't minst niet vreezen
Dat een van beide u hier zal ongehoorzaam weezen.
Ga, ga ô Vorst! gerust waar dat het u behaagt,
Tot dat den Morgenstond in 't gloeiend Oosten daagt.*Einde van het Derde Bedryf.*

VIER-

V I E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

EGISTUS. KLYTEMNESTRA. HERMIONE.
DORIDE. ISMENE. *en gevolg.*

EGISTUS.

Vorstin wil my die drift die u ontstelt verklaren,
Wat vrees, wat agterdocht komt in uw boezem
vaaren?

Hoe vreesst gy nu! die nooit voor iemand heeft gevreesst.

KLYTEMNESTRA.

'k Ben nooit zo bits gehoont en fel vervolgt geweest.
Men drygt ons met een slag de gulde Kroon te ont-
rukken.

EGISTUS.

Wat doodelyke reën! wie brouwt diegruwelstukken?
Verhaalt het my, Mevrouw, ik kan haar list weêr-
staan.

HERMIONE.

„Ismeene, ach! ach! ik ben door myne Min ver-
raên.

EGISTUS.

Verbergt gy my 't geheim? ei wil my niet weêrstree-
ven;

o Goden wat is dit, kunt gy geen antwoord geeven!
Hoe zyt gy spraakeloos!

KLYTEMNESTRA.

O neen, maar myn gemoed
Ontvangt het wraakvuur weêr, 't welk in my 't lee-
ven voed.

Zou ik een tedre Maagd ontzien! 'k kan 't niet meer
lyden,

Dat die myn val, ô Godn! en de uwe zou bereiden.
 Neen, Klytemnestra heet Tyrannen in 't gezigt
 Die ons trotseren; ja ik zal myn ouden pligt
 Hervatten, en vol moed myn Vyanden begroeten
 En hen met deeze byl, voor 't Outaar myner voeten,
 Oponferen! ik vrees geen haat, geen twist, geen dood,
 Maar streef kloekmoedig in myn allerzwaarsten nood.
 Zo ik

EGISTUS.

Bedaar, hoe is 't, wel hoe zal dit nog enden.

KLYTEMNESTRA.

Myn leven werd verzelt met rampen en elenden.

EGISTUS.

Zult gy dan hier, Princes, de oploopenheid en haat
 Van uw gedagten niet verbannen in dien staat?

KLYTEMNESTRA.

Eer zal den Dondergod van wreede blixemschigten
 Ontbloot zyn, eer ik my zal aan de deugd verplichten;
 Ik heb een hart dat niet als alle gruwlen voed,
 Dat wellust vind wanneer het plengt onnoozel bloed;
 Ik heb behaagen als de Liefde werd verbannen,
 Ik reken dat ik ben het hoofd der wreê Tyrannen,
 *k Verſchoon geen eenig Mens.

EGISTUS.

Godn!

KLYTEMNESTRA.

*k Heb haar val bereid.
 Hoe men met regt en reên daar tegen voor haar pleit;
 Ik laat myn driten nooit meer aan de reden binden,
 Wyl ik in moorden kan myn grootste vrengde vinden.

EGISTUS.

Wie is 't, Mevrouw, die u dit snoê misdryf aan deed?

KLYTEMNESTRA.

De Minnaares myn 's Zoons.

EGIS

EGISTUS.

ô Maagd Hermioné,

Waar voert de Nyd u heen?

HERMIONE, *al knielende, spreekt.*

O Vorst! verban uw toren,

En wil, op myn verzoek, naar reën en waarheid
hooren,Ik had, door minnedrift, uw beider val bereid;
Maar 'k overpynsde ook al uw groote vriendlykheid;
Daar op besloot ik dat ik my nooit meer zou wrekenOm onze vriendschaps band, die sterk is, niet te breeken,
Terwyl, helaas! Orest' zyn zilvre levensdraadGeeindigd heeft, zo bid ik vrint'lyk dat gy laat,
Wyl ik van zyne hand geen hulpe kan verwagten,My te vervolgen, en myn aanslag niet wil achten;
Maar, maar Hermioné met zulk een oog aanzienDat ieder oogstraal myn leven aan komt biën.
En gy, ô Koningin! 't is waar ik heb misdreeven,Maar, ach! wil my die drift uit liefdegunst vergeeven.
Hoe kan een Maagd, ontbloot van kracht, zo 'n stukbestaan?
Neen, dat is Helden werk. Heb ik u ooit verraân,Of u, Egistus? of heb ik ooit myne handen
Gedoopt in purper bloed? of heb ik ooit met schandenMyn eer bezoetelt? heb ik niet Orest', myn lust,
Met hert en ziel bemint? hoe, is u niet bewustHoe vaak ik traanen heb doen rollen langs myn wan-
gen,Op hoop dat gy Egist' zou tot uw Man ontvangen.
Hoe vaak heb ik myn hert in eindelooze rouwGezien, wanneer ik zag de droefheid van Mevrouw;
Gezien, wanneer ik zag de droefheid van Mevrouw;Myn waarde Koningin, toen gy zo teder schreide,
Wen Agamemnon zyn Kassandra heenen leideNa d' Huwlykstempel. Ik heb nooit meer vreesgd
gehoord

Dan toen hy, groote Godn ! voor 't Altaar lag vermoord ;

Toen dagt ik nu 's Egift' als Vorst ten Troon verheven.

Ach ! laat myn misdaad door uw goedheid zyn vergeeven.

Egistus.

Hermioné hoe werd uw hert door Min bestreên.

HERMIONE.

Kan dan deez' traanenvloed , die 'k stort , uw hert niet kneên

Als wasch , laat myn berouw de straf myns misdaads sinooren ,

En ik uit uwen mond genaâ voor onheil hooren.

KLYTEMNESTRA.

O snoode ! hoe zal u dit gruwelstuk bestaan ,
'k Zal door deez' arm de draad uws levens stukken slaân !

Uw dood is 't middel dat my weder kan verschaffen
Myne eer ; dies moet ik u op 't allerhoogste straffen :

Gy wenst te leeven , maar uw dood staat al te pal ,

Dat daar geen smecken of gebeên voor helpen zal ;

'k Ben in uw dood verheugt , gy zult my niet weerstreeven ,

Van deezen dag zal ik u zelf den doodsteek geeven.

HERMIONE, opreyzende.

Gy , Snoode ! kunt alleen vry doemen myn bedryf ,

Ik sterf onschuldig , en gy kunt dit eerbaar lyf

Ontzielen met geweld en de allerzwaarste ptaagen ,

Ik zal myn arme ziel , vol moed , de Godn opdraagen ;

Ik vrees niet , wyl ik ben onstrafbaar van gedrag :

Diana 's kuisheid heb ik met een diep ontzag

Geviert , gelyk hier in Myceenen is gebleeken ,

Hoe 'k nooit van 't eerepad door wulpsheid ben ge-
weeken.

Kom,

Kom, Klytemnestra, wil vry boeten uwen lust
 In mynen dood, ik ben voor het Heelal bewust
 Dat gy, ô Tyrannin! myn dood nog zult beklagen
 Wanneer by elk myn dood en onschuld zal gewaagen;
 Want ieder is nog wel uw gruwelheên bekend,
 En hoe gy 't Huwlyksbed voor deezen hebt geschend.
 Zoud gy, Egistus, nog Orestes Troon regeeren,
 En van de Burgerfchaar de trouwheid hooren zweeren,
 Dat duld geen eedle ziel. Ismeene, kom, wel aan
 Laat ons dat heilloos Volk na 't godloos leven staan,
 Dan kan ik als voorheen in 't pragtig Hof verschynen
 Met meerder heerlykheid; 'k zie reeds de nagtgordy-

nen
 Van droefheid, angst en leed verdwynen doods en
 naar:

Myn langgewenste vreugd genaakt me alree, alwaar
 Prins Kleon my dan zal, verheerlykt met de Kroone,
 Aanschouwen, en ik hem op Agamemnons Troone
 Zal voeren, want uw magt kan dit niet wederstaan
 Dat hy, benevens my, die eertrap op zal gaan;
 Ja ieder hooren met veel blyde vreugdezangen,
 Loeft tot Myceenens rust, opdat wy eens ontvangen
 Een zagte ruste die ons vryd van druk en rouw.
 Ik zal de vrede haar doen smaaken door myn Trouw;
 Want ik heb lang genoeg in 't treurgewaad gaan pra-

len.
 Beef, schrik, ô Koningin! want ik zie uwe zaalen
 Instorten, als gy niet van daag 't onnozel bloed
 Doeplengen, want ik streef myn wraak weer tegemoet.
 Ik moet nu sterven of in vollen luister leeven,
 En vol gejuig den Troon en Majesteit opstreeven.

KLYTEMNESTRA.

Hoe woud gy leeven, neen, ik zweer u dat gy sterft
 Eer gy Prins Kleon tot uw Egemaal verwerft.
 Dien Held is veel te vroom.

D r

HER-

HERMIONE.

Zyt gy door my beleedigt,
 Dan is 't ook redelyk dat gy weer werd bevreedigt
 Door mynen dood, voldoet, Ontaarde, vry uw haat;
 Doorstoot dit hart, dat u zo dikmaal met verraad
 Naar 't leeven heeft gestaan; kom, wil u lust vry boeten
 En offert eene Maagd, als ik, aan uwe voeten;
 Dan zyt gy wel voldaan, myn dood kan u die Hoon
 Afwassen, dan praat gy gerust op uwen Troon.
 ô Laffe Koningin! wat heb ik al geleeden
 Voor onheil in uw Hoff; als gy wierd aangebeden;
 Maar ik, ik heb nog nooit, ontmenste, uw magt gevreeft,
 Als zynde voor uw kragt in 't minst bedugt geweest.
 Kom, kom, moortzieke, kom, verban uw mede-
 doogen,

Weest met Hermioné, ô snoode! niet bewoogen;
 Maar gaat haar zo te keer als gy Kassandra deê
 Met Agamemnon; doet my kermen ach en wee,
 'k Zal om Orestes dood myn rampen willig draagen.

KLYTEMNESTRA.

Hoe schept gy in uw dood, zo'n wonderlyk behaagen!
 Wel aan Maar hoe, wie komt daar ginder her-
 waards aan?

Het is Prins Kleon met Held Arkas. 'k Ben verraân.

TWEDE TOONEEL.

EGISTUS. KLYTEMNESTRA. HERMI-
 ONE. ORESTES, onder den naam van KLE-
 ON. ARKAS. DORIDE. ISMENE,
 en gévolg.

KLEON.

Princes Hermioné, helaas! wat doet u zugten,
 Zyn dit van onze min dan de allereerste vrugten?
 Be-

Bedaar, en wil aan my uw zielsverdriet ontleên
 Dat ik u helpen kan waar van gy word befreên.
 Ei laat uw Minnaar niet verleegeu.

HERMIONE.

Myn verlangen,
 Gy zult Hermioné, uw Bruid, niet aars ontfangen,
 Als voor het bloedig en verschriklyk Moordaltaar.

KLEON.

Princes dat kan niet zyn.

HERMIONE.

Myn Lief 't is al te waar.

KLEON.

Wie wil uw Levensbloem van haare steel ontrukken?

KLYTEMNESTRA.

Ik ben het die haar voor het Altaar zal doen bukken.

De traanen die gy ziet stort ik van raazerny

En niet van liefde, om dat zy my met vynzery

Dong naar het leven, en

KLEON.

Mevrouw wil haar verschoonen,

Zy zal uw Majesteit en eer nooit weder hoonen;

Ei zie haar zwakheit aan, wat kragten heeft een Maagd?

De traanen die zy stort is haare kling; zy draagt

De vrees tot een banner; kan zy u daar mee dooden?

O neen! ze is kragteloos, 't geweld is haar ontvloeden.

KLYTEMNESTRA.

Uw smeeken helpt hier niet, uw klagten die gy doet

Doorkruipen nimmer myn ontaard ontfteit gemoed.

'k Zeg dat zy sterven zal.

KLEON, knielende.

Ik zal my tot u keeren,

O groote Vorst! van wien ik flegs alleen begeere

Genâ voor straf, wyl ik dezelve Kleon ben

Die gy met Arkas voor uw naaste Vrinden ken.

Zou

Zou ik myn schoone Zon met haar verkwikbre straa-
len

Hier missen, ach laat nu uw goedheid nederdaalen ;
Ik zal haar opzet wel verydlen, ik alleen
Kan zulks verrigten, ik, o Vorst! en anders geen.

EGISTUS.

Myn vrind dat kan niet zyn.

KLYTEMNESTRA.

En haar oneerlyk leeven

Zal zy tot wraak voor ons op 't Altaar moeten geeven.
KLEON.

Dan sterf ik wis voor haar, op dat zy doordien slag
Uw oude vrindschap van uw hand ontvangen mag ;
Want moet Hermioné voor 't moortziek Altaar ster-
ven,

Dan zal haar Minnaar meê het lieve leeven derven.
Ik zal niet leeven als myn Minnaares is dood.
Die schoone, die my vaak het eelst van Ciprus bood.

ARKAS.

Mevrouw, wil zyn verzoek niet langer wederstree-
ven,

Maar aan Hermioné een gunstig antwoord geeven.

KLYTEMNESTRA.

Dat was een lafheid, neen, zy moet Kassandra mee
Navolgen en myn Man. Weg met Hermioné,
Hoe dulde ik nog dat gy hier staan blyft voor myn
oogen.

KLEON.

Werd dan uw ziel, Princes, door smeeken nooit be-
woogen?

KLYTEMNESTRA.

Neen.

KLEON.

Ik bescherm haar dan voor zulk een ongeval.

Tet

Tot zo lang dat zy eens hier triumpheeren zal.
 Hoe, zou ik voor myn Lief de waap'nen niet opvatten
 En haar beschermen; 'k zal dit glinst'rend staal be-
 spatten

Met uw moordzugtig Bloed, myn staal, op wraak
 beluft,

Is dikmaals van God Mars ten Oorlog uitgeruft;
 Hier mee zal ik u nooit, of Koningin, verschoonen,
 Maar daar mee dag op dag myn trouwe min haar too-
 nen;

Of meent gy dat het my ontbrekt aan kragt en moed;
 (Die eer gesprooten ben uit een doorlugtig bloed.)

Gy deed deez' Stad weleer door uwe wreedheid beeven,
 Maar 't is gedaan; ik zal aan u den doodsteek geeven,
 Het treurige Myceen is lang genoeg gehoond
 En moet door deeze kling met vreugd weer zyn ge-
 kroond.

EGISTUS.

Wel, Kleon, wat is dit, zal my hier niemant vraczen?
 KLEON.

Wat meent gy dat ik voor uw staal bedugt zou weezen?
 Tyrannen, pas vry op, uw beider val genaakt,
 Gy hebt door Koningsmoord u tot een Vorst gemaakt,
 Zulks tuigt de hemel zelfs, hoe uw oneerlyk leeven
 Veel braave Maagden voor het Altaar deede sneeven.
 Barbaar, hebt gy Orest, Vorst Agamennons Zoon,
 Niet ver verbannen, en daez' uwe gulde Kroon
 Hem schelms ontroofst?

EGISTUS.

Is dan uw bittren haat gereezen

Ver boven uwe magt?

KLEON.

Neen, 'k most hier Koning weezen.

EGISTUS.

't Gedult begeeft my, 'k zal die geen die myn geboon
 Or-

Ontereen, met deez' kling voor myne voeten doon.
 Ontrouwe Kleon sta.

ARKAS, *hem weerboudende.*

Wild gy dien Held der Helden,
 Wiens trouwe deugd de Faam u dikmaals komt te
 melden,

Vermoorden, ei myn Heer verschoon uw lieven Vrind
 Die altyd was voorheen by u zo teer bemind.

EGISTUS.

Ik zeg, laat af, wie zal myn arm hier wederhouwen?

ARKAS.

Een die zyn meedevrind voor sterven hoed.

EGISTUS.

Ontrouwe . . .

Hoe, Arkas, my verraan!

ARKAS.

ô Neen, 'k ben u verpligt.

Gy zult van myne trouw nog anders zyn berigt;
 Ik, die de deugd bemin, zal u tot hulp verstrekken.

EGISTUS.

Gy doet uw vyzery door schyn van detigd bedekken.
 Helaas! ik ben verraan! ô Hemel! sta my by.

KLYTEMNESTRA.

Ik neem voor hem alleen de straf en haat op my.

KLEON.

Ik kom ten tweede maal om u voor 't staal te daagen.

EGISTUS.

Lafhartige! gy zult deez' reën te laat beklaagen.

KLEON.

Betoon uw moed, sa! rukt den Sabel van uw zy
 En toont door uwe kracht dat gy deez' hoon niet let
 Stoot toe, verweer u, kom wilt uwe wraak verzaden.

E G I S T U S.

Ondankbre Kleon, ach! ben ik door u verraaden?
Vreest gy niet voor de haat en gramschap van de Goon?
Die daaglyks waaken voor myn Ryksbewind en Troon.

D E R D E T O O N E E L.

E G I S T U S. K L Y T E M N E S T R A. H E R M I.
O N E. O R E S T E S, *onder den naam van*
K L E O N. A R K A S. A L C Y M E D O N.
D O R I D E. I S M E N E, *en gevolg.*

A L C Y M E D O N.

M o e t ik u, groote Vorst! ter kwaader uur begroeten.

E G I S T U S.

Verhaal uw reden, ach! wat zal my hier ontmoeten!

A L C Y M E D O N.

Helaas! myn Vorst, hoe is myn bange ziel ontstelt!

E G I S T U S.

Alcymedon waar door?

A L C Y M E D O N.

Ik schrik voor het geweld.

E G I S T U S.

Wat 's dit! geweld! ja wel

A L C Y M E D O N.

Wat sterv'ling zou niet vreezen?

Uw Vyand zal aanstonds nog aan de Hofpoort wezen,

Zy gespen 't harnas aan, een ieder is verwoed,

En dingen ieverig na uw manmoedig bloed:

Want uwe Ruiters en heldhaftige Soldaaten

Zyn op Orestes zy en hebben u verlaaten;

Indien ge u niet verbergt raakt gy in 't kort in nood.

E n

En uwe levenshulk verwisselt in de dood.
 Zo als ik wilde na de Hofpoort toe gaan treden
 Stond daar de Muiteling verdeeld in drie vier leden;
 Waar van dat Junius den Hoofdman was: waar heen,
 Sprak hy, wilt gy nu nog na 't heilloos Hof gaan treen?
 'k Antwoorde hem van ja; en dat ik u, myn Koning,
 Beschermen zal in uw ontsaggelyken woning
 Tot 's levens uiteind toe. Waarop hy, gants ontzind,
 My aansprak: 'k weet niet wat ge u zelf al onder-
 wind,

Verraad gy ons? kom staa! waarop zy alle dingen
 Na myne levensdraad. Maar 'k ben haar wraak ont-
 sprongen.

EGISTUS.

Hoe leeft Orestes nog?

KLYTEMNESTRA.

Derst dien ontmensten Zoon

Op nieuws weer dingen na myn luisterryken Troon.
 Wel Kleon wat is dit? wat zal ik hier van denken?

KLEON.

Hoe kan een doode nog uw eer en glory krenken?
 'k Zeg u nog anderwerf, gy zult hem nooit meer zien
 Dat hy als Opperhoofd uw Volk'ren zal gebien;
 Want ik heb zelfs, ô smart! hem 't overdierbaar lee-
 ven

Al weenende de Goôn zien willig wedergeeven,
 En hoe door 't dierbaar bloed bepurperd wierd den
 grond;

Dien grond daar hy zig vaak het allervylgft vond.
 Wilt gy my, Koningin, in 't aangezigt braveeren
 Dat hy nog leeft, ô neen; eer zal de Zon weerkeeren
 Te rug na 't Ooste eer hy zyn voeten in Myceen
 Weer zetten zal gelyk een Prince, als voorheen.

KLYTEMNESTRA.

Ik zou zyn opzet ook door list of magt beletten,
 En hem doen buigen. KLE-

KLEON.

Goôn! mogt zy haar drift verzetten,
Ik en myn Minnaares verrigtende onzen pligt,
Ik streefde, als onvermoeid, uw Vyand in 't gezigt.

KLYTEMNESTRA.

Zou zulk een moedig hert zig laten overreeden,
En weêr vergeeten al den hoôn van u geleden!
Men spreek' hier niet meer van maar laat ons zien den tyd
Waarop men 't oproer stille, en 't allervyligt zyt.

EGISTUS.

Alcymedon ik zie daar toe een middel open
Waardoor dat wy alleen tot stilstand kunnen hoopen;
Dat is: zo dra als wy verlaaten dit vertrek
Gy al de Burgery aanspreekt met dit gesprek:
Bedaar, Orest is dood. Dan zult gy haast bevinden
Dat elk gehoorzaam zig zal aan myn kroon verbinden;
Want ziet, zy zyn door schyn van misverstand verblind.
Orestes is hier nooit van hen, opregt bemind.
Myn grootsten vyand zal gewillig myne voeten
Omhelzen, en verheugd met dit gejuig begroeten:
Lang leeve Egistus met zyn fiere Gemalin.
Kom toont uw heldenmoed, en maakt in 't kort begin.

ALCYMEDON.

Indien ik door beleid den Muilteling kan stieren
Zult gy van deezen dag op haar nog zeegevieren.

EGISTUS.

Kom waakt voorzigtiglyk in dit myn Ryksgebied,
'k Geef u de magt alleen en aan een ander niet!
Gy zyt alleen in staat my van 't geweld te ontrukken,
En deeze Kroone vast op myne kruin te drukken.
Gy Kleon, Arkas, men zal morgen deeze zaak
Wel overweegen, die my dol en toornig maak;
Verwagt nooit van myn hand een allerminste zeegen;
Ik kwyn van enkle spyt, ik moet het overweegen!
Maar 'k zal u handelen, na uw ontaard' gemoed,

E

Met

Met zulk een straf die myn beleedigde eer voldoet.
 En gy, ô Koningin! laat ons te zaamen treden
 Ten Tempel, om aldaar de Goden door gebeden
 Te smeeken dat zy ons behulpzaam zyn; den hoon
 Afwissen, en ons zaam verzek'ren op den Troon.

ARKAS.

Ja, ga vry Tempelwaards, ik zal in 't kort u volgen;
 Derft gy my hoonen, ach de wraak maakt my ver-
 volgen!

VIERDE TOONEEL.

ORESTES, *onder den naam van* KLEON. HER-
 MIONE. ARKAS. ISMENE, *en gevolg.*

ARKAS.

Wat meent zy dat ik schrik voor zulk een wreed
 besluit;
 Neen, 'k zie door magt en list haar aanslag haast ge-
 sluit.

HERMIONE.

Moet ik voor haare wraak het lieve leeven derven?
 Welaan, ik sterf gerust wanneer ik maar mag sterven
 Tot uw behoudenis.

KLEON.

Staak maar uw traanenvloed,
 Gy zult niet sterven, neen, 'k zag eêr dit laauwe bloed
 Voor u gestort; ja 'k zal die mede doen ontlyven
 Die 't vonnis van uw dood en sterven onderschryven:
 Ik streef als onverzaagd op een doorlugte wys
 Ter plaatse daar ik haast zal d' allerschoonsten prys
 Behaalen, op dat gy, als de eerelooze Lyven
 Ontzielt zyn, rusten kunt en veilig hier verblyven.

HER-

HERMIONE.

Ach!

KLEON.

Neen, juigt nu van vreugd gy zult door deeze hand
Van daag verlost zyn, en ontvangen 't dierbaar pand
Van onze min.

HERMIONE.

Helaas, dit doet me op nieuws weer beeven.
Laat anderen voor u den vyand tegenstreeven.
Hoe ligt werd gy gedood!

KLEON.

Goon werd dan nooit uw hert
Ontlast van agterdocht, van schrik, van vrees en smert.
Uw Minnaar heeft geen nood, want elk zal met my
sryden.
Werd tyd dat gy uw vrees, myn Schoone, zet ter
zyden.

HERMIONE.

Myn Lief, gy gespe vry het Harnas aan uw leen;
Maar laat een aër voor u den Vyand tegentreen;
Dan is myn hert geruff.

ARKAS.

Hy moet dat zelfs volbrengen,
Die Oorlogsblixem moet zyn kling alleenig plengen
In beider bloed, en 't waar, Princes, voor hem geen eer
Dat ik dat slegten zou of andren, door 't geweer;
Hy werd van elk ontzien om zyn doorlugte daaden;
Hy heeft meer lof als ik doorwrogt met lauwerbladen.
Hy moet daar door alleen ontfangen d'heerichappy.

KLEON.

Gy zult, o schoone Maagd! van deezen dag van my
Ontvangen eene vreugd; die overtreft uw lyden:
Zo leeft gy wêder in Saturnus gulde tyden.

HERMIONE.

Ik voel myn hert verheugt door uw verkwikbre reën.

E 2

DOOR

Doorlugtige Oorlogsheld, zo vol manmoedigheên;
 Laat dan uw moet dees dag den ruimen teugel vieren,
 Op dat ik uwe kruin met vreedepalm mag cieren;
 De Mingodin zou zelfs zyn voor uw moed ontrukkt;
 Gy had voor deezen wel voor Mars haar min geplukt;
 Had zy u doen gekent.

KLEON.

Nu gy het wilt gehengen
 Dat ik van deezen dag myn aanslag zal volbrengen
 Streef ik haar te gemoet.

HERMIONE.

'k Verwagt in 't kort in 't Hof
 U als Verwinnaar met de teekens van uw lof
 En krygstropheên, die gy door uw geweld zult rooven,
 Want uwe wysheid gaat Egistus magt te boven.

KLEON.

Kom Arkas, laat ons gaan op dat men 't oproer stilt,
 Want langer hier te staan, is maar de tyd verspilt.

ARKAS.

'k Opvolg dan uw geboên, myn Heer, ten allen tyden.

KLEON.

Vaar wel Hermioné.

HERMIONE.

Ach moeten wy nu scheiden!
 Maar ga, op dat gy keert, dat men u eeren mag
 Als wettig Hoofd en Vorst, met een gevreesd ontzag.

VYFDE TOONEEL.

HERMIONE. ISMENE.

ISMENE.

Helaas, Mevrouw, wat roogt gy u al onderwinden,
 Hoe durft gy u aan hem met snoot verraad verbinden?
 Denkt gy wel eens wanneer zyn levensader doort,
 Dat

Dat dan uw ligchaam is van 't leeven ook berooft?
Daar gy op heden nog genade had te wagten.

HERMIONE.

Dan zal ik zelf myn wraak ten uiterfte betragten.

ISMENE.

Door welk een middel?

HERMIONE.

Ach! gy maakt myn hert bedugt.

ISMENE.

Waar blyft uw groote moed?

HERMIONE.

Ô Al te bittre zugt!

Neen, neen, ik zal myn zaak door kragte zelve
wreeken,

En hem met deeze pook zyn hertaer zelf afsteeken.

Hoe, meent gy dat ik vrees? neen, myn gemoed,
Ismeen,

Is lang genoeg gefolt met droeve angstvalligheên :

Zou ik als Tantalus myn vreugd van verre aanschou-
wen

En niet ontvangen? neen, ik zal als Typhon bouwen

En stapelen op een den Os op Pelion;

Of zelf vergaan in 't nat dat hier uit deezen bron

Al weenend vloeit.

ISMENE.

Helaas!

HERMIONE.

Ismeen, wat doet u zugten?

ISMENE.

Dat gy uit uwe vreugd in 't onheil zelf gaat vlugten.

HERMIONE.

'k Moet heden sterven, of hier als een Koningin
Zyn aangebeden; dit is 't voorwerp van myn Min.

Hoe, zoude een fiere, als ik, den hoon altyd verdraagen?

Zo dra men uitkomst ziet moet men het alles waagen,
Byzonder als men dan ontvangen kan, tot loon,
Een plaatse als Koningin, en treden op den Troon.

ISMENE.

Mevrouw, gy vleit te veel uw moedige gedagten :
Die Monsterdieren zyn zo ligtlyk niet te slagten
Dan gy wel denkt.

HERMIONE.

Ismeen, laat ons meê derwaards gaan
En zien van verre wie den zeege is toegedaan.

ISMENE.

Wilt gy in uw vertrek vry op den zeegen hoopen,
Dan zal ik zelf gaan zien hoe dat het af zal loopen.

Einde van het Vierde Bedryf.

V Y F D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

HERMIONE, *alleen.*

O heuggelyke plaats, die ik vol vreugd betree,
 Waarop myn Minnaar zal verschynen met de vrê;
 Dat vreugdebaarend licht dat ik heb moeten missen
 Zo lang myn ligchaam wierd gesolt met duisternissen
 Van schrik, van vrees en smert; nu is 't dien lieven
 tyd

Dat ik, als Koningin en Bruid, vol heerlykheid
 Zal leeven; en hoe zal Hermioné haast pronken
 In 't goud gewaad, om zo myn Minnaar te belonken,
 Met Maagden aan myn zyde op 't sierelykitt gehuld
 Met zilvre vlegten die elk om de schouderon krult.
 De Hemelkoningin mag 't jeugdig Samos pryzen,
 En Jupiter de Olimph de hoogste gunst bewyzen.
 Laat Kadmus roemen op zyn onverwinbren wal,
 En Venus Idaas kruin verheffen boven al:
 Maar ik roem op Myceen, dat pronkjuweel der aarde,
 Dat voor den Oorlogsgod de sterkste Helden baarde.
 De Maagden zyn alhier de Nimfjes gants gelyk,
 Die blonde Cipria staag dienen in haar Ryk.
 Myceenen hoe zult gy van daag vol vreugde praalen,
 Als gy Held Kleon, uw Verwinnaar, in zult haalen
 Als uwen Vorst; ik hoor alreeds dat zoet geluid:
 Gelei Hermioné, die aangenaame Bruid,
 Met haaren Bruidegom na d' Huwlyks Echtaltaaren;
 O langgewenste vreugd, wat zal me al wedervaaren
 Voor heil en zegening! maar ach! myn Levenszon
 Zie ik daar ondergaan in 't duister Acheron!
 Wat schrik beknelt myn hert, waar ik my keer of wende
 Zie ik een jammerpoel geopent vol elenden.

Helaas! waar berg ik my, waar blyft myn Minnaar,
ach!

Hier zou hy komen na het einde van den slag,
En ik verneem hem niet, of ben ik ook verlaaden!
Is dan dien Held ontrouw in min, in eer en daaden;
Heeft hy met vynzen my gelierkooft in myn druk:
Helaas! ik zie nu klaar zyn growlyk schellemstuk!
Dorit dien trouwloozen hy met zyn zielroerende oogen
Myn min a. vergen, wierd hy niet door my bewoogen
Dat hy myn vyand haait verwoed zou tegenstaan
En met zyn heldenkling voor t altaar slagten gaan:
Ja brak hy, gy zult my in 't kort zien wederkeeren
Dat ieder zal myn daan al zegepraalende eeren,
Zodanig dat ik zoude ontvangen, tot een loon,
U t zyne handen sta: en Klytemnestra 's kroon.
En ik geloofde ook al zyne eidele gedagten.
Maar ik verberg deez' drit, 'k zal hier na uitkomst wagten
Want 'k zie daar eerst nog, dat de bitse Koningin
Treed met haar snooden Boel den blyden Tempel in.
Zie, hoe zy spuwwt, verwoed, een reeks van laster-
taalen,

Myn Minnaar te gemoet, ik zie haar hoogmoed daalen;
De zeege is ons, Ja 'k zie langs witte marmersteen
't Bloed vloeijen dat 'er bruiſt uit haar ontmenſte leen.
Wel hoe, blyf ik nog hier, neen, 'k zal meê der-
waarts keeren

End' honderd altaars met Sabeese wierook eeren
Ter eere van Diaan, maar 'k zwyg; ik hoor gerugt.
Helaas! hoe is myn ziel bezwalkt met rouw en zugt.

TWEEDE TOONEEL.

HERMIONE ISMENE.

HERMIONE.

I smeene zeg my wat gy daar kwam aantefchouwen?
Mag ik me op Kleons moed en daaden nog vertrou-
wen?

ISMENE.

Dat is my onbekend.

HERMIONE.

Wel hoe ben ik verraan!

Hoe is het met Egist?

ISMENE.

Die's Tempelwaarts gegaan

Met Klytemnestra, en het Altaar staat te rooken.

HERMIONE.

Weet gy nog niet of ik door Kleon ben gewrooken?

ISMENE.

Dat weet ik niet Princes.

HERMIONE.

Wat moet ik hoore en zien!

Zou ik, Rampzaalige! nog voor haar aanschyn vliên;

Ag! laat my doch de vrugt van myne wraaklust plukken.

En Kleon my verwoed uit beider klaauwen rukken.

Ismeen wat hoorde gy toen ge in den Tempel tradt?

ISMENE

Princes, een bleide maar, ik zag de gantse stad

In oproer, toegedaan Prins Kleon, uwen Minnaar,

En ieder wenst hem dat hy weezen mag verwinnaar;

De Tempeldeur stond vol van Mensen, daar elk

haast

De Snoode zelfs verwacht, een ieder staat verbaast

Om uw beledigde eer zelfs met het staal te wreeken

Om zo zy derwaards treen den Strotaar attesteeken.

HERMIONE.

Maar zagt gy Kleon niet?

ISMENE.

O ja!

HERMIONE.

Ismeen, wat 's dit?

O Hemel 'k ben verraan nu ik op't aigste zit,

Hoe hy al Tempelwaards, en my nog niet te wreeken,

Wat denk ik hier best van ? hoe is hy my ontweeken
En stryd hy voor Egist?

ISMENE.

Mevrouw stel u gerust ,
Dat Edelmoedig hert is immers wel bewust
Hoe men geen heilloos bloed mag storten voor de al-
taaren ,
Dies bid ik datge uw vrees slegts voor een tyd wil
spaaren.

HERMIONE.

Hoe zou dien Bloodaard haar niet moorden voor 't
altaar
Of in den Tempel , Goôn ! ik volg hem , alwaar
De Snoode zig onthoud. hoe , ben ik niet gesprooten
Uit Menelaüs bloed ? 'k ben een der schoonste looten
Die de aarde ooit hier betrad ; en elk nog van my roemt,
Wyl Griekenland met regt my 't liefste schepsel noemt.
'k Ben van geen moed vervreemd ; ik zal hier tot een
teken

Opregten eene zuil , waardoor zal zyn gebleeken
Hoe dat Hermioné haar wraaklust heeft gedaan ,
Hoe door myn dapperheid Egistus is verraên
Met zyne Gemaalm : laat Kleon hen nog leven ,
O duldelooze ipyt ! vreeft hy den steek te geeven
Die my verheugen zou , of is hy veel te zwak ,
Keurt hy 't gezeg voor goed toen zy myn vonnis sprak !
Of zal myn Minnaar zig in myne rampen streelen.

ISMENE.

Hoe zoude uw Minnaar in uw Vyands vreugde deelen,
Verheugt zyn als hy zag uw bloed met nietig stof
Vermengen , en ten schimp omvoeren in haar Hof !
Zult gy , Hermioné , die Held zo trouwloos achten.

HERMIONE.

Helaas ! het was al tyd dat hy zyn wit betragten.

I S M E N E .

Doet niet Princes, dien Held wagt na gelegenheid.
HERMIONE.

Of wel dat hy myn min veracht, myn trouw ontzeid.
Ligt heet de Koningin uit haar betov'rende oogen
Den glans geschooten in zyn hert, en hem bewoogen
My te verlaaten, ach!

I S M E N E .

Zou hy uw min afflaan,

En Klytemnestra's min voor de uwe neemen aan;
Neen, hy zag liever door zyn duuren eed gezworen
Haar val, en schonk de vreugd aan u zyne uitverkoore;
Dien dappen zag veel eer door zyne strydbrè hand
't Moorddaadig oorlogsstaal in beider borst geplant.
Mevrouw is u niet vaak zyn trouwe Min gebleeken,
En hoe hy dikmaals wierd door eedle wraak ontstee-
ken

Zodanig dat hy u uit uwe slaaverny
Verlosse, en u hier dan ten top van heerschappy
Verheffe; dies moet hy voorzigtigheid gebruiken.
Moest niet Achillis kragt voor Nestors wysheid dui-
ken?

Zo doet hy mee; want ziet zyn schrandrheid alleen
Zal meer verrigten dan Alcides dapperheen:
Maar zulks vereift ook tyd.

H E R M I O N E .

Ik zie reeds met myne oogen

Dat my d' Ontrouwe heeft door vyzery bedroogen:
Ik ken zyn fierheid wel, ik weet wel dat hy pryt
't Geen van Gradivus werd ten oorlog opgeëift:
En om dat ik dat weet zo moet ik hem mistrouwen,
En zyne opblaazendheid voor enkle larheid houwen,
Want vreesde hy niet, hy had 't werk al lang volbragt.

is-

ISMENE.

De Konings hoofden zyn zo spoedig niet geslagt :
Want men ziet midd'lerwyl dat zy getrouwe vrienden
Verkrygen, die 't Onrecht zo wel als zy beminden:
En weet gy wel dat hy alleen daar door moet slaan,
Wil hy al juigchende met u den Troon opgaan.

HERMIONE.

'k Bekent, maar 'k weet ook wel dat dappere Oorlogshelden,
Bestuwt in't harnas, zig voor't hoofd des Vyands stelden
En zo met eigen hand verwonnen den Lauwrier.
Maar ach! myn Minnaar is ontbloot van 't oorlogsvier.

Neen, neen, Ismeen, gy doolt.

ISMENE.

Ik kan dat wel vertrouwen
Dat hy zyn Vyand in den Tempel durst aanschouwen;
Want 'k zag hoe hy bedekt na 't brandend altaar gong;
Maar of hy op dien tyd zyn glatte dolke wrong
In beider herten, weet ik niet.

HERMIONE.

Kunt gy niet zeggen
Of hy gezind was om d' Hoogmoed'gen neer te leggen?

ISMENE.

o Neen!

HERMIONE.

Wat zag gy dan?

ISMENE.

'k Zag anders niet Mevrouw
Dan dat zyn dapperheid voor u nog bleef getrouw.

HERMIONE.

Getrouw, en niets verrigt, wat zal ik hier van denken?

I S M E N E.

Niet anders dan dat hy uw Vyand wel zal krenken;
 Eer zy weer herwaards gaan, weet ik dat hy verwoed,
 Ja in den Tempel, nog zal twiften om hun bloed;
 Weest maar geduldig.

H E R M I O N E.

Ik kan myn verliefde zinnen
 Zo wel met wagten als met weermin niet verwinnen.
 Hoe kan een minnend hert de liefdeband ontgaan?
 Kon de Oorlogsgod het zoet der min wel wederstaan
 Toen hy van Cipria belonkt wierd, daar de liefde
 Een Maagdeborst veel meer dan die van Mars door-
 griede?
 Heeft Jupiter niet mee in 't mingareel gegaan?
 Wie kan dan hier op aard de gloed der min weerstaan?

I S M E N E.

Helaas! Mevrouw ik vrees zo gy dat niet wil staaken
 Dat deeze uitzinnigheid u herffenloos zal maaken.
 Wat wint gy dan Princes?

H E R M I O N E.

Dat hy de min haar zoet
 Zal moeten missen voor zyn lang verkwynd gemoed.

I S M E N E.

o Hemel wat is dat!

H E R M I O N E.

Dit doet myn hert ontzetten!

I S M E N E.

Daar komt uw Minnaar by het stecken der Trompet-
 ten.

D E R.

DERDE TOONEEL.

ORESTES. HERMIONE. ISMEENE.
Gevolg, en Soldaaten.

ORESTES.

De zeege is ons myn Lief! de Ontaarden zyn vernielt,
 'k Heb hen met dit geweer voor 't Outer beide ont-
 ziet!
 Nu kunt gy, schoone Bruid, uw leed met vreugde
 inhaalen,
 En op Myccenens Troon als Koninginne praalen.

HERMIONE.

O uur, zo lang gewenst, wat komt gy onverwagt.
 Wat vreugde werd my door uw komst, ó Prins! ge-
 bragt;
 Hoe daagt myn Lukster in het barnen der elenden,
 Die door haar glansryk ligt myn rampspoed maakt ten
 ende.
 Met welk een dankbaarheid werd best, myn Heer,
 myn pligt
 Betoont, dan dat ik voor uw voet myn reën verrigt.
 Dank zy de Hemelgoón.

ORESTES.

O Pronkjuweel der Vrouwen!
 Reis op myn schoone Zon, en wilt uw Lief aan-
 schouwen
 En meer gebieden, 'k zal 't gewillig ondergaan.

HERMIONE.

Ach! leefde Orestes nog dan was myn smert gedaan.

ORESTES.

Orestes is niet dood, ó Puikstal aller Vrouwen.

HERMIONE.

Helaas!

ORES.

ORESTES.

Ei zigt niet meer, hier kunt ge Orest aanschouwen;

Want als gy Kleon ziet dan ziet ge Orestes mee.
Staak, staakuw traanenvloed myn schoon' Hermioné;
Ik was uw Minnaar al eer ik als Balling leefde,
Toen zag ik dat uw hert voor myne ramp al beefde.

HERMIONE.

Ja, laat my weenen. ach!

ORESTES.

Doet my maar eens verstaan

Wat u tot zugten noopt.

HERMIONE.

Dat ik u daar zie staan.

ORESTES.

Hou op myn Lief, het is geen tyd om hier te zugten.

HERMIONE.

Helaas! ik kan niet meer!

ORESTES.

Wat doodelyke vrugten!

Vereert ge uw Minnaar!

HERMIONE.

Godn!

ORESTES.

Ben ik dan uit uw zin

Verbannen eeuwiglyk? & voorwerp van myn min!

HERMIONE.

Neen, nu gy leeft myn Lief, kom laat ons weder
leeven

In onderlinge vreugd, die ons de min wil geeven.

ORESTES.

Mishaag ik u dan nog?

HERMIONE.

O neen, wyl in uw beeld

Adonis schoonheid vol aanminnigheden speelt;

Zal

Zal ik, als Cipria, u voor Adonis houwen.
Maar zeg my wat gy in den Tempel kwam te aanschouwen,

En hoe gy door uw hand die Monsters hebt berooft
Van 't leven, waardoor gy word Vorst en Opperhoofd.

ORESTES.

Princes, 'k was naauwelyks den Tempel ingetreden,
Of 'k zag hen beiden voor het Altaar hun gebeden
Verrigten: 't heilig vuur stond ligterlaag in brand,
Waarvoor 't gemeene Volk, 't welk stond aan allen
kant,

Ging nederknielen, en, door eedle drift gedrongen,
Held Kleons komste tot den Troon vol glorie zongen:
Waarop Egistus zwol uit duldelooze ipyt!

En sprak: dien snoode zal wel haast myn grimmigheid

Gevoelen. Hier dagt ik, wat zal ik nu beginnen!
De schrik vermeersterde myn dappren moed en zinnen;
Doch uwe Liefde wierd veel sterker dan den haat,
En moedigde my aan: ja haar bekoorde raad
Die raadde my dat ik de haat in 't werk zou stellen.

HERMIONE.

Helaas! wierd gy bevreesd?

ORESTES.

Ja, om haar neer te vellen
Zag ik zeer naauwlyks kans, want 'k zag Egistus magt
Zyn eer beschermen met een wonderlyke kragt:
Helaas! hoe stond ik daar!

HERMIONE.

Deed dat uw hert benouwen?

ORESTES.

Ja 'k moest myn vrienden en myn vyanden aanschouwen,

Doch 'k merkte haast dat die, die my zyn toegedaan,
De meeste waaren, 'k ben daarop by hen gegaan,

En

En 'k trad voor 't Altaar om my med' by uen te roe-
gen,

Om myne wraaklust best te krygen naar genoegen.

'k Zag aanstonds dat myn volk na 't sineulend outer
vloog.

De snoode Egistus kreeg my aanstonds in het oog

En bloosde zelf van haat om dat ik hen dorst naaken;

De Konin, in verloor het rood van haare kaaken

En sloeg haar oogen op ten hemel! weet gy niet;

Sprak zy, dat ik alleen heets over dit gebied?

Meent gy Verraader, nog Hermioné te trouwen?

Neen, 't is met haar gedaan, gy zult haar nooit aan-
schouwen,

Zy heeft my lang genoeg in glimp van vriendschaps schyn

Gepaaid; haar hert zou nog veel meer ontarder zyn

Bleet zy in 't leeven; dit's de plaats daar zy naar plaagen

En ongeluk en straf zal al te laat beklaagen.

Gae, sprakze tegens my, doet dat uw Lief verstaan.

Waarop myn vrienden aan het muiten zyn gegaan;

Elk rukt den Sabel uit om zelfs daarmee te dingen.

Naar beider leeven, en die in haar borst te wriegen.

Ik sprak myn Helden aan: ó dapp're! vol van moed,

Ik, ik alleen moet hier vergieten beider bloed.

Maar ach! 't was al vergeefs, men sloot terstond twee
kringen,

Waarin elk weenend stond, onmoog'lyk om te ont-
springen;

Ik met myn glimmend staal door al den volken drong,

Zo moedig dat 'k Egist' het in zyn herte wrong!

Hy viel, en 't laauwe bloed vloog aanstonds uit zyn'
adren,

Zodaanig dat het zelf den Altaar kwam te nadren:

Hier op week ik te rug, 'k vloog anderwaards weer
heen,

Daar 't volk te twisten stond met doodelyke reën

Wie haar vermoorden zou; 'k sprak, gy moet 't niet
volbrengen,

Voor my de wraak, ik moet dat heilloos bloed zelfs
piengen,

Waarop zy deinzende, de Koningin bevreest
En neergeslagen, zügte inwendig in den geest.

Ik sprak haar aldus aan: baldaadigste aller Vrouwen,
Hier ziet gy eenen staan die gy nooit dagt te aanschouwen;

Gy zyt in gruwelen Medea gants gelyk;

Die, als ze haar eigen Kroost vermoorden, tot een
blyk

Van wreedheid, niet een traan liet glippen langs haar
wangen,

Maar onmedogend bleef aan haare wraaklust hangen:
Bergt de onderaardse kolk wel snooder monsterdier?

Gy praalde nooit dan toen gy wenstede om alhier

Het laauwe onnozel bloed van uw doortugte Telgen
Uit gonde koppen zat en gulzig in te zwelgen;

Maar 't lukte u doen niet, wyl de Hemelle Jupyn

Uw wraaklust stuitte: hoe, heb ik niet in den schyn
Van Kleon hier geweest; kom, kom, tred nu wat
nader,

Held Agamemnon, 't hoofd der Grieken, was myn
Vader,

Van ieder aangebeên, maar door uw list verraân;

Gy zyt myn Moeder, en Orestes ziet gy staan.

Myn waarden Zoon, sprak zy, vinde ik u nog in 't
leven.

Ach! wil uw Moeder doch deeze euveldaad vergee-
ven;

Helaas! ik die nu ben van al myn n agt ontbloot.

Neen, sprak ik, gy streeft nu na uw gewille dood.

Hier op greep ik myn kling, en sprak, hou daar ont-
aarde!

Zy viel en gaf den geest al lillende op der aarde!
 Waarop ik een gejuig van Burgers heb verstaan:
 Goôn leeft Orest nog, dan moet hy vol glorie gaan
 Ten Troon, en zwaaijen daar den Scepter, vol van
 vreugden,

Met zyn Hermioné, dat pronkjuweel der deugden.
 Wel aan Princes verban uw droefheid en betoon
 Dat gy ontvangen hebt Held Agamemhons Zoon.

HERMIONE.

Orest', myn waarde Orest'!

ORESTES.

Myn Lief,

HERMIONE.

Myn zielsverlangen.

ORESTES.

Zal ik u dan als Bruid voor 't Egtaltaar ontvangen?

HERMIONE.

Ja.

ORESTES.

'k Zie daar komt myn Vriend.

VIERDE TOONEEL.

ORESTES. HERMIONE. PYLADES.

ISMENE. *gevolg van Soldaaten.*

PYLADES.

O zegenryke Held!

Die lang door 't noodlot is geteifd door geweld;
 Nu ziet gy, waarde vriend, eens 't einde van uw plaagen.

Dewyl de Lukhodin u daar van heeft ontlagen.

ORESTES.

Hermioné zie hier myn allertrouwsten vrind,
 Myn lieve Pylades, naast u van my bemint.
 Wat heb ik, door hun val, hier vreugd of ramp te wagten?
 Wat hoorde gy van hen?

PYLADES.

Zy vleijen hun gedagten
 Dat gy beklimmen zult den Koningklyken Troon
 Met uw Hermioné, ó Agamemnon's Zoon:
 En als u 't Ryksbewind en Scepter kan behaagen,
 Wil men van deezen dag uw d' Hee'schappy opdraa-
 gen.

ORESTES.

Ó ja, dewyl ik voel myn eer ontitelt gemoed
 Van druk ontlast, en my gewrooken zie van 't bloed,
 Zal ik de min van 't Volk in 't minst niet regenspreken,
 Ik voel myn tedre ziel tot hen met trouwe ontfleeken.
 Gy zult, Hermioné, met my den Troon bekleên.

HERMIONE.

Ik volg eerbiedig uw geboden en uw reên.

PYLADES.

Held Arkas heeft den Staf, door last van elk, ont-
 vangen,
 Om die vol glory en met plegtigheên te langen
 Aan u, myn Boezemvrind.

HERMIONE.

Ach Pylades gy leeft!

PYLADES.

Gelyk gy ziet Mevrouw.

HERMIONE.

Ó Goôn! gy die hen heeft
 Voor ongeval gespaart, u zal ik eeuwig pryzen.

PYLADES.

En ik, zo lang ik leef, uw trouwe dienst bewyzen.

O R E S T E S.

Daar komt Held Arkas aan getreedden vol van moed.

V Y F D E T O O N E E L.

O R E S T E S. H E R M I O N E. A R K A S. P Y -
L A D E S. D O R I D E. I S M E N E. A L -
C Y M E D O N. *gevolg van Soldaaten.*

A R K A S.

O heerelyke Telg uit Agamemnon's bloed,
Die, eer hy stierf, nog deed het wydberoemde
Trooijen

Naa tien jaar wederstand tot puin en asch verstrooijen,
Maar gy hebt meerder lof, wyl gy elk in Myceen
Verloft hebt hoofd voor hoofd van hunne treurighcên.
Nu ziet men weder hier de blonde Maagdenreijen,
Geflingert hand aan hand, al juichende geleijen,
De geurge Maagdekraus door alle straten heen,
Om dat Orestes zal van daag den Troon betreên,
En zingen u ter eer. Andromeda geklonken,
Gekerkert aan een rots, voor 't Monster, grof van
Iehouken,

Wierd door Perzeus verloft. Maar gy hebt meer ge-
daan,

Wyl gy op eenen tyd twee Monsters ging ver slaan.
Zie daar dan, groote Vorst! ziet uwen Slaaf vernee-
ren,

Om met eebiedigheid deez' Staf u te vereeren!
Als hoopende dat gy, vol edelmoedigheid,
Die zwaaijen moogt tot lof, aan de ceuwen toege-
weit;

Opdat Myceenen haar Vyanden kan trotseeren,
En dwingen dat zy u als hunnen Koning eeren.

ORESTES.

O Hemel! ben ik waard dit groot geschenk? myn
Heer,

Wyl ik het aanneem zal ik tot Myceenens eer,
Gelyk een Vorst betaamt, ontzaggelyk regeeren.

ALCYMEDON.

Elk zal u als een Vorst, haar als Vorstin hier eeren.

PYLADES.

Zo ziet men Nyd en Twist voor eeuwig aan den band.

ISMENE.

Dan triumpheeren weer de deugden in ons Land.

DORIDE.

De Vredezonne moet met haar verkwikkre stralen
Uw Troon beschadwen zo langgy hier zult praalen;
Opdat elk zingen mag, in schaduw van den Vreed,
Lang leewe Orestes met de schoone Hermioné.

ORESTES.

Myn waardige Arkas, ik zal altyd u dankbaar wezen,
Gy zult uw heerlykheid nog schoonder zien verzezen
Zo dra ik met myn Lief den Rykstroon zal betreen.
En gy, Doride, staak uw noodeloos gewezen,
Gy heeft in 't minste voor goen ramp of druk te vreezen,
Wyl ik altyd voor u zal een Beschermer wezen.

En gy, myn Boezemvriend, myn trouwe Pylades,
Gy zult uw blydschap mede ontvangen van Ores;
Hoe zoude ik zulk een Vrind die in myne ongelukken
My volgde, nu niet weer doen edle vrugten plukken
Van myne blydschap? ja, gy zult hier in myn Hof
Al de ondermaanse vreugd ontvangen, tot uw lof.
En gy, Alcymedon, wyl ik my kan vertrouwen
Op uwen dienst, zult gy uw Veldheersampt beouwen.

Istrene gy doelt mede in onze groote vreugd
Zo lang gy leven zult; dies weest voortaan verheugd.
Ja al die geenen die het met Orestes meenen,

Erhaalen vry haar aem, en juichen in Myceenen.
 En gy, myn schoone Bruid, zo vol bevalligheer,
 Laat ons te zaamen met eendragt ten Tempel treen;
 Om onze beider Min te slaaven voor de Altaaren,
 Daar d' Huwelyks Godin ons plegtiglyk doe paaren;
 En ook met diep ontzag den Hemel dankbaar zyn,
 Dat wy op heden zyn verloft van druk en pyn,
 Opdat de Goden ons hun zegen willen geeven.

Alle gelyk.

Lang moet Orestes met Hermioné hier leven.

A L C Y M E D O N.

Hier ziet gy hoe Orest, verschopt, gehoont, onteert,
 Met zyn Hermioné vol blydschap triumphceert.

Einde van het vyfde en laatste Bedryf.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.
 In den vyfde plaats en in de Maccanen.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.

In den vyfde plaats en in de Maccanen.

